

LAWRENCE MAXWELL

Cărarea fericirii

POVESTIRI
CARE DAU VIAȚĂ
LEGI ȘI ANGAJAMENTULUI
EXPLORATORULUI

Apare sub îngrijirea Departamentului de Tineret al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Adresa: str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38-38A, O.P. 30, sector 2, cod 72900, București

Traducerea: Cristina Ruță

Adaptarea: Cristian Modan

Autorul povestirilor despre natură: Cristina Neagu, Cristian Modan

Corectura: Gabriela Bâlbâie

Introducerea corecturii: Cora Dumitru

Coperta: Ciprian Călugăru

Angajamentul exploratorului

Prin harul lui Dumnezeu

Voi fi un serv al Său

Voi iubi pe oameni și

Voi ocroti natura

Voi respecta Legea Exploratorului

Legea Exploratorului

1. Să studiez și să mă rog zilnic.
2. Să-mi îndeplinesc conștiincios datoria.
3. Să am grijă de corpul meu.
4. Să-mi păstrez conștiința curată.
5. Să fiu politicos și ascultător.
6. Să mă port cuviincios în Casa Domnului.
7. Să am întotdeauna un cântec în inimă.
8. Să merg oriunde mă trimite Dumnezeu.

CUPRINS

Ascunzătoarea secretă a lui Jack / 7

I. Angajamentul

- a. Prin harul lui Dumnezeu / 10
- b. Voi fi un serv al Său / 14
- c. Voi iubi pe oameni / 18
- d. Voi ocroti natura / 22
- e. Voi respecta Legea Exploratorului / 27

II. Legea Exploratorului

1. Să studiez și să mă rog zilnic. / 30
2. Să-mi îndeplinesc conștiincios datoria. / 35
3. Să am grijă de corpul meu. / 40
4. Să-mi păstrez conștiința curată. / 44
5. Să fiu politicos și ascultător. / 47
6. Să mă port cuviincios în Casa Domnului. / 54
7. Să am întotdeauna un cântec în inimă. / 59
8. Să merg oriunde mă trimite Dumnezeu. / 63

III. Anexa

- a. Voi fi curat / 71
- b. Voi fi amabil / 78
- c. Voi fi onest / 80

ASCUNZĂTOAREA SECRETĂ A LUI JACK

Jack avea nevoie de puțină liniște. Atunci când locuiești într-un apartament, laolaltă cu doi frați și o surioară, ți se pare că nu ai nici o șansă să fii singur.

Din fericire, în spatele apartamentului lui Jack se întindea un petic de pădure, pe care nu se construise nimic. Lui Jack îi plăcea să exploreze locul ori de câte ori avea ocazia. Într-o zi, a dat peste un luminiș înconjurat de tufișuri, de care nimeni altcineva nu părea să aibă cunoștință. Era locul perfect în care să te retragi, să citești, să vezi sau pur și simplu să te lași în voia gândurilor.

Își termină repede treburile, apoi îi ceru voie mamei să meargă să se joace.

- Bine, încuviință aceasta, dar ai grijă să nu întârzii la cină! Știi că tatalui îi place să mănânce imediat ce ajunge acasă.

Jack nu a mers direct spre locul lui secret. Erau prea mulți puști care se jucau prin preajmă și nu dorea să fie urmărit de vreunul dintr-aceștia. Pe-ndelete, își croi drum spre marginea pădurii. Apoi, când fu sigur că nu-l vede nimeni, dispăru printre copaci.

O veveriță îl observă și-ncepu să vocifereze. O gaiță țipă a avertizare. Însă el rămase perfect nemișcat timp de câteva minute, până când toate păsările și animalele s-au întors la treburile lor.

- Aah! șopti băiatul, cu vădită plăcere. E-așa de răcoare aici, de o mie de ori mai bine decât în zăduful de-afară!

Așteptă până când ochii se obișnuiră cu semi-întunericul din pădure, apoi porni pe un traseu sinuos până la ascunzătoarea lui.

Ajuns acolo, răsuflă ușurat. Luminișul nu fusese vizitat între timp de nimeni! Mereu stătea cu teama că cineva ar putea să descopere

locul și să-l distrugă. Dar totul era așa cum îl lăsase, cu excepția, poate, a ierbii care mai crescuse. Se culcă pe spate, ațintindu-și ochii la peticul de cer de deasupra.

- Ce desfătare să evadezi din vacarmul de-acasă! Jimmy și bebe Julie îmi sunt dragi, dar fără doar și poate e bine să nu-i ai în preajmă *tot* timpul!

Își băgă mâna în buzunar și scoase o bucată de hârtie împăturită cu grijă, dar care se cam mototolise între timp. Opintindu-se în călcăie, se împinse pînă lângă un stejar imens, de al cărui trunchi își rezemă spatele.

În urmă cu două săptămâni, domnul Mather, instructorul de exploratori, a venit în vizită la grupa de *Primara*, în timpul Școlii de Sabat, pentru a anunța că toți copiii care nu sunt încă exploratori sunt invitați să se înscrie.

- Invitația se adresează celor care de-abia au împlinit 11 ani sau care tocmai au trecut în clasa a V-a, de asemenea juniorilor mai mari, care s-au mutat aici din altă localitate sau care încă nu și-au propus să se înscrie. Peste două săptămâni, va avea loc o ceremonie de investitură și as dori ca toți noii membri să cunoască și să înțeleagă Legea și Angajamentul Exploratorului pentru ca, în seara respectivă, să îl poată spune împreună cu ceilalți exploratori.

Lui Jack îi plăcea de domnul Mather. Zâmbea mult, iar, în timp ce vorbea, ochii îi străluceau. Părea că știe numele fiecăruia. Dacă nu-ți cunoștea numele, îți cerea să i-l repeți pînă când îl *știa*. Dorea să-i cunoască pe toți. Simțea că, într-adevăr, contai pentru el. Avea simțul umorului, rîzînd cu poftă la glume, dar, dacă vreunul dintre copii își lua nasul la purtare, îl punea imediat la punct, indiferent ce vîrstă avea.

- Chiar merită să intrați în rândurile exploratorilor! îi asigură domnul Mather. Este foarte interesant: mergem în excursii, colecționăm diverse lucruri, învățăm diverse îndemănări, ne jucăm, mergem în tabere...

Jack sări în picioare și făcu o rotație completă în aer.

- Super! De-abia aștept!

Strigătul lui sperie păsările, dar lui Jack puțin îi păsa în acele clipe.

Inima îi clocotea de entuziasm. Exploratorii îi povestiseră o grămadă de lucruri pe care le făceau în cadrul întâlnirilor și al activităților de club. Iar acum i se oferea șansa să se alătore lor și să guste toate aceste bucurii.

- Cu o singură excepție! murmură, plimbându-și degetele peste foaia de hârtie mototolită. Trebuie să memorez și să *înțeleg* Legea și Angajamentul Exploratorului.

Partea cu memoratul nu putea fi foarte dificilă, nu avea nici o îndoială în legatura cu asta. Nu trebuia decât să citească textul cu atenție și să-l spună cu glas tare, de câteva ori pe zi, timp de câteva zile, și l-ar fi ținut minte. Dar *să-l înțeleagă!* Asta era cu totul altceva.

Și reluă locul lângă stejar, rezemându-se de trunchiul acestuia. Unele părți din Lege și din Angajament nu păreau foarte dificile. Dar, uite chiar aici, în primele rânduri: *Prin harul lui Dumnezeu*. Ce vrea să însemne asta? Ceva despre har se pomenește în rugăciunea pentru masă. Era o prostie să crezi că acest gen de har ar avea vreo legătură cu ceea ce spui înainte de masă. Trebuie să fie harul despre care vorbește pastorul în predicile din Sabat, cum ar fi, de exemplu, atunci când spune „Creșteți în har” sau „Harul lui Dumnezeu să fie cu voi, cu toți”. Orice ar fi însemnat aceasta, Jack dorea să înțeleagă mai bine.

Și mai apărea în Lege expresia aceea: *Să-mi păstrez conștiința curată*. Ei bine, asta ce-ar mai fi putut să însemne? Cu siguranță că nu îndatorirea de a face duș conștiinței, în mod regulat! Nimeni nu ar putea înghiți o asemenea explicație. Și atunci, ce însemna?

Jack se uită la ceas. La țanc, căci se apropia ora mesei! Ar face bine să se întoarcă acasă.

Sincer, dorea să înțeleagă Legea și Angajamentul. Nu avea decât două săptămâni până la ceremonia de investitură și nici nu se gândea să nu intre în club! Doar două săptămâni...

Dacă vrei și tu să înțelegi mai bine Legea și Angajamentul, aceasta este chiar cartea de care ai nevoie. Este plină de povestiri ce te vor ajuta să înțelegi semnificația Legii și a Angajamentului Exploratorului. Citind-o, îți doresc ca harul lui Dumnezeu să te ajute să fii un serv al Său, să îți păstrezi conștiința curată... și să găsești *cărarea fericirii* care duce la Isus și în Împărăția cerurilor!

I. ANGAJAMENTUL EXPLORATORULUI

A. PRIN HARUL LUI DUMNEZEU

EȘTI UN PUI DE GĂINĂ!

Să presupunem că un pui de găină își spune sieși: „Vreau să fiu vultur!” Ar putea el să devină vultur doar pentru că își dorește foarte mult acest lucru?

Să presupunem că puișorul s-a hotărât să-și schimbe dieta: „O să încetez a mai consuma mâncare pentru pui. De acum înainte, voi consuma hrană pentru vulturi!”. Se va transforma, prin aceasta, într-un vultur? Nu, mai degrabă se va îmbolnăvi!

Atunci, să presupunem că puișorul își spune: „Problema este felul în care vorbesc. Nu am nici o îndoială! Atâta timp cât voi da glas unor cuvinte așa de urâte, nu am nici o șansă să devin vultur. Așa că m-am hotărât: de acum înainte, nu voi mai vorbi ca un pui de găină, ci ca un vultur!” Însă, cu toții cunoaștem că cenzurarea limbajului nu va transforma niciodată un pui de găină într-un vultur.

Dar ce putem spune despre schimbarea mediului de viață, migrarea în locurile locuite de vulturi? Să presupunem că puișorul își vinde „apartamentul” pe care-l ocupa în incinta hambarului și pleacă să trăiască pe vârful de munte, laolaltă cu vulturii. Înconjurat de vulturi, cât e ziua de lungă, va deveni el asemenea lor? Nicidecum!

Ce ziceți de ținută? Ia să-și dea jos toate penele de pui și să-și lipească unele de vultur. Acum, cu siguranță va fi vultur! Arată ca un vultur (mă rog, cu aproximație). Vorbește ca unul dintre ei (sau, cel puțin, își dă toată silința). Se hrănește la fel ca vulturii (deși nu poate suferi alimentația lor). Trăiește acolo unde trăiesc ei. De aceea, trebuie

să fie vultur! Făcând abstracție de un singur detaliu: încă mai este pui de găină! Iar motivul pentru care încă mai este un pui de găină este faptul că s-a născut pui de găină.

Biblia spune că fiecare dintre noi s-a născut rău. „Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). „Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar” (versetul 10). Din această cauză, nu ne putem face noi înșine buni.

La început, Adam și Eva au fost creați desăvârșiți. Dar au păcătuit. Și pentru că au păcătuit, noi toți ne naștem păcătoși. Pui de găină. Răi.

Cunosc câteva persoane care încearcă să devină bune prin schimbarea dietei. Încetează să mai mănânce ceea ce majoritatea oamenilor consumă, rezumându-se la vegetale, nuci și alte alimente sănătoase.

Unii părinți își vând locuințele pentru a se muta într-o localitate în care se găsește o mare biserică adventistă sau o școală adventistă în care copiii lor să fie permanent înconjurați de adventiști.

Unii băieți pe care-i cunosc au devenit foarte atenți la felul în care vorbesc. Fără încetare, se străduiesc din răspuțeri să nu folosească nici un cuvânt urât.

Unele fete își schimbă ținuta. Renunță la bijuterii și la machiaj.

Insa, mai devreme sau mai târziu, toți acești oameni își dau seama că nu sunt cu nimic mai buni decât înainte. Probabil că și tu ai făcut deja aceeași descoperire. Nu te poți face bun prin simpla făptuire a unor lucruri bune, prin consumul de hrană sănătoasă sau prin mutarea într-un loc bun. Nu te poți transforma într-un vultur prin împăierea exteriorului cu pene de vultur. Nu poți schimba felul în care te-ai născut cu nimic mai mult decât reușește un pui de găină.

Nu poți fi vultur decât dacă te-ai născut vultur. Nu poți fi bun decât te-ai născut bun. Dar tu te-ai născut rău – pui de găină.

Din fericire, nu ești cu adevărat un pui de găină. Puișorul nu are nici cea mai mică șansă să devină vultur. Însă, minunea minunilor! Tu și eu putem fi născuți din nou. Chiar dacă prima dată am fost născuți răi, noi putem fi născuți a doua oară buni. Hai să vedem cum se întâmplă aceasta!

ȘI TU POȚI FI CA ISUS

Într-o noapte, când Isus Se ruga pe Muntele Măslinilor, a fost întrerupt de un vizitator.

Nicodim a venit la Isus pentru a afla cine era El și ce avea de gând să facă. Nicodim nu a venit pentru a afla cum poate deveni bun. Se simțea suficient de bun. Se născuse evreu și toată viața lui fusese foarte scrupulos în a împlini tot ce trebuia să facă, cum ar fi să-și spele mâinile până la coate, înainte de a servi masa. Nu avea nici o îndoială asupra faptului că va merge în cer!

El l-a spus lui Isus: „Învățătorule, știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el” (Ioan 3:2).

Isus a zâmbit, dar apoi i-a spus în mod serios: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (versetul 3).

Nicodim a fost luat prin surprindere. El însuși afirmase nu o dată că un păgân trebuie să se nască din nou pentru a deveni evreu, dar un evreu să aibă nevoie să se nască iarăși? Oare Isus voia să insinueze că el nu era cu nimic mai bun decât un păgân? Asa că a întreat: „Cum se poate naște un om bătrân?” (Ioan 3:4).

Isus nu a încercat să explice și mă bucur pentru asta. Oricum, sunt sigur că nu am putea înțelege niciodată. În schimb, El a răspuns că vântul bate încotro vrea, iar tu poți doar să-i auzi sunetul, fără să poți spune de unde vine și încotro se îndreaptă. Tot la fel se întâmplă și atunci când ne naștem din Duhul. Nimeni nu vede Duhul intrând în viețile noastre, nimeni nu știe cum lucrează El, dar toți pot observa rezultatele: expresia blândă a feței, purtarea frumoasă și amabilă ce-l caracterizează pe cel născut din nou.

Dar Nicodim întreată din nou: „Cum se poate face așa ceva?” (versetul 9).

Isus nu explică nici de data aceasta, ci îi amintește lui Nicodim de timpul în care copiii lui Israel mărșăluiau prin pustie. Pentru că mulți păcătuiseră, au fost mușcați de șerpi veninoși. În timp ce oamenii erau în agonie, Moise a făcut un șarpe de aramă pe care l-a înălțat pe o prăjină. Toți cei care priveau la șarpe, erau vindecați. „Vine ziua, a

continuat Isus către Nicodim, când Fiul omului va fi înălțat, iar toți cei care vor crede în El vor fi salvați.” Apoi a adăugat: „Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (versetul 16).

Ce simplu e să te naști din nou! Nu trebuie decât să privești la Isus și să crezi că El te iubește. Asta-i tot. Și când Îl cunoaștem pe Isus cu adevărat, atunci și felul în care ne hrănim, ne îmbrăcăm și vorbim – de fapt, tot ce ne definește – se armonizează cu El.

Nicodim a privit la Isus și a crezut în dragostea Lui, iar, pe parcursul următorilor trei ani, în viața lui s-a petrecut o mare schimbare. Nicodim a pășit cu curaj în față, spunând tuturor că este un urmaș al Tâmplarului din Nazaret.

Tu și eu nu-L putem vedea efectiv pe Isus. Dar putem citi despre El, ne putem ruga Lui, putem medita la El. Făcând aceste lucruri, vom deveni asemenea Lui. Gândește-te numai, să fii la fel de blând ca Isus! La fel de răbdător ca El! La fel de ascultător ca Isus! La fel de preocupat pentru ceilalți!

Harul lui Dumnezeu va produce această schimbare.

Putem înțelege mai ușor harul lui Dumnezeu dacă ne gândim la cuvântul *ajutor*. Și atunci, Angajamentul Exploratorului ar începe: „Prin *ajutorul* lui Dumnezeu, voi fi un serv al Său, voi iubi pe oameni și voi ocroti natura.” Aceasta chiar simplifică lucrurile, nu-i așa? Fără îndoială că, având ajutorul lui Dumnezeu, poți fi o persoană bună, cinstită și nobilă.

Dar, probabil că și tu, ca și Jack, te întrebi cum poate harul să însemne ajutorul lui Dumnezeu pentru a fi bun și să aibă de-a face și cu rugăciunea pentru masă? Iată cum: Demult, cu mii de ani în urmă, *har* însemna „a fi prietenos”. Cineva care îți este prieten, este amabil cu tine și dispus să te ajute. Se poartă cu tine *cu har*. Nu e exclus ca, din când în când, să-ți faci și câte un cadou. Iar tu îi răspunzi cu recunoștință. Îi spui: „Mulțumesc”. Vorbitorii de limbă spaniolă spun „Gracias” (cuvânt apropiat de englezescul „grace”=*har*). Dacă te afli la masă, îți pleci capul și Îi spui lui Dumnezeu *mulțumesc*.

B. VOI FI UN SERV AL SĂU

EA I-A OPRIT PE SĂLBATICI

Mary Slessor a crescut într-o familie săracă din Scoția. Părinții ei se certau adesea, iar tatăl era mai tot timpul beat. Mary și-a închinat viața lui Isus și a plecat în Africa pentru a se alătura celor ce lucrau acolo pentru Dumnezeu.

Într-o după-amiază, pe când era bolnavă în pat, cineva a venit alergând, pentru a-i spune că două triburi se aflau în prag de război, undeva în inima junglei. Până dimineață, avea să se lase cu vărsare de sânge, dacă nu intervenea imediat!

Deși bolnavă, Mary s-a ridicat din pat.

- Nu pleca! a sfătuit-o un șef de trib. Vei fi prinsă în fălcile morții.

Dar Mary Slessor, deși slăbită și bolnavă, nu putea fi oprită. Fără ezitare, a pornit spre inima junglei. Umbrele serii se lăsau în jurul ei, noaptea întuneca poteca îngustă, dar ea zorea înainte.

- O, Doamne, se ruga, închide fălcile fiarelor sălbatic!

La miezul nopții, a ajuns într-un sat și a cerut să meargă cineva împreună cu ea, dar șeful satului, cu grosolănie, a refuzat s-o ajute.

- O femeie nu poate opri luptele dintre triburi, i-a spus el batjocoritor.

- Tu vezi doar femeia. Dar nu uita de Dumnezeul acestei femei! i-a răspuns Mary.

Și a plecat mai departe, prin junglă, întuneric și printre animale sălbatic.

Nu a trecut mult până a auzit strigăte furioase și zgomot de dansuri. Ajunsesse la un grup de războinici, îndreptându-se spre locul unde avea să se dea lupta.

- Opriți-vă, le-a strigat Mary. Trebuie să ne așezăm și să vorbim despre aceste probleme. Nu trebuie să moară nimeni.

Câțiva bărbați au râs. Alții s-au dovedit a fi mai șireți.

- Ești obosită, i-au spus. Întinde-te și dormi. La cântatul cocoșilor, te vom trezi și după aceea vom discuta.

A adormit, iar, când s-a trezit, bărbații plecaseră deja la luptă. Dar Mary Slessor nu era omul care să se dea bătut cu una, cu două. A luat-o pe urma bărbaților, traversând în fugă pârâiașe și dealuri abrupte; nu

a trecut mult timp până i-a ajuns din urmă. Aceștia erau prinși într-un dans frenetic, topăind și agitându-și sulilele și bâtele.

- Vă purtați ca niște băietani cărora nici nu le-a mijit mustața! Opriți-vă și nu cumva să nu-mi dați ascultare!

Războinicii s-au oprit! Mary i-a lăsat acolo și a alergat la războinicii din satul vrăjmaș, pe care i-a găsit aliniați pe cărare.

- Primiți salutul meu, a spus ea, zâmbind dulce fiorosului grup.

Păgânii s-au uitat furioși la ea, agitându-și sulilele. Mary a răs încântător și a glumit puțin cu ei. Atunci, unul dintre bărbați a pășit în față și îngenunchind în fața ei, a întreat-o:

- Îți aduci aminte de mine? Ai venit la coliba mea și m-ai vindecat. Recunoaștem acum că aceasta este doar o ceartă prostească. Vrem să-i punem punct.

Acei bărbați mari și puternici doreau ca o femeie firavă și bolnavă să-i ajute să oprească lupta. Închipuiește-ți! Și Mary chiar a oprit lupta. A pus cele două trupe de războinici față în față și a rămas lângă ei până și-au discutat și rezolvat toate neînțelegerile. În cele din urmă, au căzut de acord cărei părți îi aparținea vina și Mary s-a asigurat că satul vinovat avea să fie sancționat cu achitarea unei taxe, iar nu cu pierdere de vieți omenești.

Acesta a fost doar unul dintre multele conflicte pe care Mary Slessor le-a curmat în jungla păgână. Cu trecerea anilor, a ajuns să fie cunoscută drept regină a aceluși ținut, Regina Albă din Okoyong. Este uimitor, nu-i așa, ce poate face o micuță doamnă atunci când se află în slujba lui Dumnezeu?

Nu e nevoie să pleci într-o țară îndepărtată spre a lucra pentru Dumnezeu. O poți face chiar aici. Și nu trebuie să înfrunți sulite și săgeți, bâte și puști. Nu rareori poți servi cel mai bine lui Dumnezeu prin simplul fapt că ești un bun exemplu. Îmi vine în minte seara în care am fost martor la bătălia din rândul din spate.

BĂTĂLIA DE PE RÂNDUL DIN SPATE

Bătălia de pe rândul din spate a avut loc la o întâlnire ce se ținea într-un cort imens, chiar în timpul serviciului divin. Am văzut totul de la început și până la sfârșit.

Pastorul prezenta o predică minunată la care chiar și copiii ascultau cu atenție. În acea seară de vineri, tocmai se apropia de final, când a început bătălia.

Inițiatorii erau trei fete și un băiețel. Nu cunosc numele băiatului, dar știu că avea în jur de doi anișori. Numele fetițelor erau Annie, Beverly și Connie.

Toți patru erau afară din cort, la câțiva metri distanță de ultimul rând, ascultând cu atenție. Predicatorul vorbea despre tânărul bogat și despre cât de aproape de desăvârșire era acesta. „Un singur lucru îți lipsește”, i-a spus Isus.

Apoi pastorul a întrebat dacă era cineva în sală care simțea că ceva îi lipsește în viață.

- Decât să pleci întristat de la Isus, n-ai vrea mai bine să-ți iei crucea și să-L urmezi? Mărturisește-I hotărârea ta, venind în față, chiar acum.

Și atunci a început bătălia. Am auzit-o pe Beverly șoptindu-i lui Annie:

- Hai să mergem în față.

Dar Annie, clătînând ușor din cap, a rămas nemișcată. Predicatorul și-a continuat apelul și câțiva tineri de pe rândurile din față au mers lângă amvon. Pastorul a invitat adunarea să cânte „Așa cum sunt” și, în timp ce intonau prima strofă, Annie, Beverly și Connie, împreună cu băiețelul, au înaintat pe culoar, până în dreptul ultimului rând. Connie s-a așezat și l-a luat pe băiețel în poală. Încă o dată, Beverly i-a șoptit lui Annie, dar aceasta a rămas nemișcată, fără măcar să clipească din ochi.

Am văzut că Beverly încerca să fie unul dintre slujitorii lui Dumnezeu. Dorea așa de mult să meargă în față! Tânjea să-I spună lui Isus că Îl iubea așa de mult, încât voia să-I predea întreaga viață. Dorea să obțină biruință asupra fiecărui păcat. *Ei* nu avea să-i lipsească nimic. Dar să pășească singură de-a lungul aceluși culoar...

- Să ne rugăm, a spus pastorul, și, în cort, toate capetele s-au plecat.

Mi-am aruncat ochii spre Beverly. În lăuntrul ei, lupta încă se mai dădea.

Rugăciunea s-a încheiat. Beverly i-a șoptit lui Connie: *De data aceasta!*, dar Connie a scuturat din cap, privind spre băiețel. (De ce și-or

însărcina părinții ficele să aibă grijă de frățiorii lor mai mici, în ocazii de felul acesta?)

- Nu pot merge cu el după mine.

Draga de Beverly! Ar fi vrut să meargă la Isus împreună cu prietenele ei. Așa ar fi fost mai ușor și mult mai frumos! Dar dacă ele nu voiau s-o însoțească, va merge singură. A tras adânc aer în piept și, cu un suspin, merse singură în față.

Beverly a câștigat victoria în bătălia de pe rândul din spate. A fost prima dintre cele trei fete. Dar nu vă pierdeți nădejdea nici în privința celorlalte. Bătălia continua să se dea și în inimile lor. Iar Beverly le oferise un exemplu pe care acestea să-l urmeze.

Unii se hotărâsc repede să-L urmeze pe Isus, în timp ce la alții durează mai mult. Probabil că pentru ei bătălia este mai grea. De aceea, să ne bucurăm de victoriile rapide, fără a înceta să ne rugăm pentru cele mai lente.

Se făcea tot mai târziu.

- Un ultim apel, anunță pastorul. Ne vom ridica pentru a cânta ultima strofă și, dacă mai este cineva care simte că-i lipsește ceva, să vină în față!

Nici nu s-au ridicat bine în picioare, că Annie și Connie, făcându-și semn una celeilalte și zâmbind, au răspuns apelului, luându-l și pe cel mic împreună cu ele!

M-am bucurat așa de tare, că nu puteam să nu vă povestesc și vouă această întâmplare! Sunt sigur că îngerii s-au întors în ceruri ca să-i dea vestea cea bună lui Isus, care S-a bucurat și El, la rândul-I. Căci întotdeauna este bucurie în ceruri atunci când cei mici obțin victoria în bătălia împotriva păcatului, fie că aceasta se duce pe locurile din spate ale cortului sau în altă parte.

Să presupunem că Beverly nu ar fi mers în față. Nu a fost ușor pentru ea să iasă singură în față în acea seară. Niciodată nu este ușor. Dar când te hotărăști să fii un slujitor al lui Dumnezeu, prin harul Lui, vei fi unul bun!

C. VOI IUBI PE OAMENI

ÎN TIMP CE MAMA ERA PLECATĂ

- O, Doamne, oftă mama, aruncând o privire înapoi spre bucătărie, în timp ce se îndrepta spre ușa. Poate ar fi mai bine să nu plec în seara aceasta și să las atâtea vase murdare. Ce bine mi-ar fi prins o mașină de spălat vase!

- Grăbește-te, mamă! o strigă tata din mașină.

Va trebui să le spăl la întoarcere, se gândi ea, închizând ușa și alergând spre mașină.

Dar, neștiută de mama ei, Connie, deja în pat, o auzise pe aceasta oftând. Și pe când mașina pleca, ea se gândea: *Săraca mama, trebuie să muncească așa de mult. Va fi nevoită să spele vasele înainte de a merge la culcare.*

Timp de câteva minute, se gândi la toată treaba pe care mama ei trebuia s-o facă, când, deodată, îi veni o idee încântătoare. Ar putea să spele ea vasele cât timp lipsea mama. Într-o clipită, sări din pat și merse în bucătărie. Umplu chiuveta cu apă caldă și se puse pe treabă.

Mai întâi spălă paharele, apoi cuțitele și furculițele, apoi farfuriile. După care se ocupă de cratițe și de tigăi.

Și nu se opri aici. Duse gunoiul, apoi curăță aragazul până străluci ca nou. Așeză toate lucrurile la locul lor și frecă chiuveta până nu mai rămase nici o pată de mizerie. Apoi așeză prosoapele frumos, pe poliță.

Se dădu un pas înapoi și cuprinse bucătăria într-o privire de ansamblu. Ochii i se opriră asupra ceasului. Era timpul ca mama și tata să se întoarcă acasă! Repede, alergă înapoi în pat.

Exact la timp! De-abia se acoperi cu pătura, când auzi mașina oprindu-se în fața garajului. Îi auzi apoi pe mama și pe tata apropiindu-se de ușa de la intrare.

- Îți mulțumesc pentru această seară frumoasă, îi spunea mama tatălui. Și acum, va trebui să mă ocup de vasele-acelea!

Connie de-abia reușea să-și înăbușe hohotele de râs în pernă. Voia ca mama să creadă că ea doarme.

Ușa din spate se deschise și tata aprinse lumina din bucătărie.

- Nu-mi vine să cred! a îngăimat mama. Uită-te și tu! Connie trebuie să fi făcut curat în bucătărie.

Merseră direct în dormitorul fetei.

- Connie, șopti mama.

Nici un răspuns.

- Connie, ești trează?

Din nou nici un răspuns.

Apoi tatălui i se păru că observă o mișcare ușoară sub pătură. Iar mama era sigură că a auzit un chicotit. Se așezară pe marginea patului. Mama luă capul fetei în mâini și o întrebă:

- Tu ai spălat toate vasele în timp ce noi eram în oraș?

Connie zâmbi doar, dar ochii îi străluceau de bucurie!

- Îți mulțumesc mult, mult de tot, îi spuse mama. A fost o surpriză încântătoare!

- Iar eu consider că fetei noastre i se cuvine o ieșire, mâine, adăugă tata.

Aceasta înseamnă să „iubești pe oameni” – să faci lucruri frumoase pentru ei. Și cu cine altcineva ar fi mai potrivit să începi, dacă nu cu mama și cu tata?

O LECTURĂ INTERESANTĂ

Dacă vrei ceva interesant pentru a citi vineri seara sau în după-amiaza de Sabat, fă rost de un exemplar din *Hristos, Lumina lumii* și citește capitolele „Ca un prunc” și „Zile de luptă”. „Ca un prunc” vorbește despre copilăria lui Isus, iar „Zile de luptă” - despre adolescența lui Isus.

În ciuda tuturor necazurilor cu care S-a confruntat, Isus a rămas un Prieten al omului. „De la cea mai fragedă vârstă, a fost stăpânit de un singur scop: a trăi ca binecuvântare pentru ceilalți” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 70).

„Isus a trăit într-o casă țărănească și, cu credincioșie și voioșie, și-a îndeplinit partea în purtarea poverilor familiei” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 72).

Isus căuta să-i ajute pe toți cei pe care-i întâlnea în suferință. Nu avea mulți bani de dat, dar, de multe ori, Se lăsa nemâncat ca să-i

ajute pe aceia care erau în mai mare lipsă ca El. Frații Lui simțeau că influența Lui era cu totul deosebită de a lor. El avea tact, așa cum nici unul dintre ei nu avea și cum nici nu doreau să aibă. Când ei vorbeau aspru cu bieții oameni nenorociți, Isus îi căuta și le spunea cuvinte de încurajare. Celor care erau în nevoie, le dădea un pahar cu apă rece sau le dădea în mod discret chiar hrana Lui. Alinându-le suferințele, adevărurile pe care le învăța erau unite cu fapte bune și, în felul acesta, erau fixate în minte (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 87).

Sunt momente, și-mi pare rău că trebuie s-o spun, când unii exploratori ajung să fie cam mândri de ei înșiși. „Noi păzim Sabatul biblic”, spun aceștia. „Ținem reforma sănătății, avem școli creștine și Spiritul Profeției.” Toate aceste lucruri sunt bune, dar sunt mulți tineri care nu beneficiază de ele și, totuși, oferă un exemplu bun în a fi lângă cei în nevoie.

CINE A CULES MERELE

Ceea ce a văzut domnul Strand atunci când a privit pe fereastră ar fi trebuit să-l facă fericit. În schimb, l-a întristat. Cinci pogoane de livadă de meri încărcate cu fructe coapte și gata să fie recoltate – iar el nu avea putere să le culegă.

Cea mai mare parte a vieții lui fusese fochist, iar culesul merelor era o joacă de copil. Dar suferise un accident și acum zăcea în casă, privind neputincios cum merele se coceau și putrezeau.

- Încetează să te mai îngrijorezi pentru merele acelea, îi strigă soția din camera alăturată. Nu va fi cine știe ce pagubă dacă nu le vom culege.

- Laura, Laura, chiar nu vrei să înțelegi? îi răspunse el cu răbdare. Va trebui să plătim impozitul pe cele 5 pogoane de livadă și, după toate cheltuielile medicale impuse de accidentul meu, nu știu de unde vom lua banii.

- Aș putea să-i rog pe băieții vecinilor noștri să le culegă, sugeră ea.

- Băieți, pufni ironic domnul Strand. Ce știu copiii din ziua de azi despre culesul merelor? Or să lovească fructele de n-o să le mai vindem niciodată!

Doamna Strand văzu că orice ar fi spus nu ar fi fost de nici un folos, așa că tăcu din gură. Dar nu pentru mult timp. Câteva minute mai târziu, începu să strige în timp ce privea pe fereastra ce dădea spre curtea din față:

- John! John! Autobuzul școlii a oprit în fața porții noastre și un grup de copii tocmai coboară din el. Acum intră în magazie și scot scările pentru urcat în pomi. Iar acum s-au împrăștiat în toată livada, mișunând ca niște albine!

- Hoții! tună domnul Strand. Probabil că au aflat de merii noștri și l-au silit pe șofer să-i aducă aici ca să culeagă cât le poștește inima.

- Nu te împacienta, îi spuse doamna Strand, liniștită. Îl văd printre ei și pe Gary Uppenheim. Locuiește alături de noi. Merg să-l întreb pe el despre ce este vorba.

Gary i-a explicat:

- Doamnă, noi am auzit că soțul dumneavoastră nu poate culege merele anul acesta, așa că ne-am gândit să venim și să dăm o mână de ajutor. Și nu trebuie să vă îngrijorați de faptul că nu le vom culege cum trebuie. Cu toții suntem membri ai Clubului Exploratorilor.

- O, ce drăguț din partea voastră! remarcă doamna Strand, ștergându-și o lacrimă. Nu-i așa că îmi vei da numele copiilor ca să le pot trimite câte un bilet de mulțumire?

În cursul acelei după-amieze, toate merele au fost culese. Mai târziu, doamna Strand l-a întrebat pe Gary de ce nu i-a dat lista cu numele copiilor.

- Aaa, păi, au fost prea ocupați și au uitat să-mi dea numele.

- Uite ce e, nu mă poți duce de nas. Copiii nu au vrut să li se trimită bilete de mulțumire, nu-i așa?

Gary a roșit.

- Am avut vreme frumoasă în ultimul timp, nu-i așa? spuse el ca să schimbe vorba.

Curând după aceea, merele au fost vândute – exploratorii s-au ocupat și de acest lucru – și banii au fost înmânați domnului Strand. Erau suficienți și pentru a achita taxele, și pentru a pune ceva deoparte.

Cât despre domnul Strand, care locuiește în Oregon, acesta consideră acum că unii copii dovedesc că știu să-și iubească semenii.

D. VOI OCROTI NATURA

DE PARTEA LUI

Ce ai spune unui explorator care a rupt o Floare de Colț? Dar unui grup de tineri care, având tabăra la peste 1 800 m, unde nu mai sunt păduri, folosesc crengi de jneapăn (arbust protejat de lege care se găsește în zone montane înalte) pentru a aprinde focul? Ce ai spune celor care argumentează: mai contează o floare sau câteva brațe de crengi verzi când alții fac atât de mult jaf? Poate că următoarea întâmplare petrecută în primii ani ai exploratorismului, în România, ar putea să îți ofere idei și răspunsuri.

Într-o dimineață de vară, un grup de exploratori a pornit cu entuziasm să cucerească vârful Munților Ciucaș, pe un traseu care nu anunța dificultăți prea mari. Într-adevăr, după aproximativ 3 ore de mers constant, grupul a ajuns aproape de vârf și se bucura de priveliștea ce poate fi văzută doar după ce urci deasupra pădurii, în mijlocul pajiștilor alpine. Era o zi însorită așa că munții din jur, mai înalți și mai masivi decât Ciucașul, se vedeau destul de clar, ca și văile largi, casele și fânețele împânzite de flori.

Aflați la un popas, exploratorii s-au răspândit prin poieniță. La un moment dat cineva a semnalat câteva flori de colț. Florile acestea mici dar robuste i-au uimit pe aceia care erau în preajmă. S-au apropiat cu grijă și au admirat în tăcere petalele acoperite cu un puf alb și ținuta elegantă a florii. În mijlocul măreției naturii și în prezența acestor flori atât de mici și delicate se simțeau ca într-un Templu. Un Templu al naturii construit în întregime de Dumnezeu.

Apoi, au văzut că unul dintre exploratorii care trecuseră mai devreme pe acolo avea în mână flori de colț; și nu era singurul. În acel moment, liderul grupului i-a adunat pe toți și, cu lacrimi în ochi, le-a spus că cei care distrug natura devin, într-un fel, chiar fără să știe, aliați cu dușmanul Domnului Hristos. Cum este posibil așa ceva?

Dumnezeu a creat natura în așa fel încât omul, privind la cele create, să învețe despre caracterul Său. „*În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și Dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de*

la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți” (Romani 2:20).

La început natura era atât de frumoasă și diversă încât transmitea un mesaj clar din partea Domnului. De aceea, mulți o numesc prima carte a lui Dumnezeu adresată omului. Căderea în păcat s-a reflectat și în natură: au apărut dăunătorii „spini și pălămidă”, paraziții și prădătorii. Totuși, un timp îndelungat, până după potop și chiar dincolo de vremea patriarhilor, natura a continuat să fie singura mărturie palpabilă despre Dumnezeu și despre caracterul Său. Cuvântul scris a fost dat omului abia începând cu Moise.

În tot acest timp și până în zilele noastre Satana a luptat din rășputeri să distrugă cât mai multe dintre elementele creațiunii lui Dumnezeu și odată cu ele lecțiile practice despre caracterul și înțelepciunea Creatorului. A reușit acest lucru prin intermediul și cu ajutorul oamenilor care au distrus treptat natura. Cu fiecare specie exterminată au dispărut elemente unice din tabloul extraordinar oferit oamenilor de Dumnezeu ca să învețe despre El. De aceea se poate spune că cei care distrug natura devin aliații dușmanului lui Dumnezeu.

În fiecare zi pier specii de plante sau de animale și multe alte mii dintre ele sunt pe cale de dispariție. Din acest motiv există specii protejate prin intermediul legilor. Însă, chiar atunci când nu este vorba de specii protejate, exploratorii consideră că este datoria lor de onoare nu numai să ocrotească natura în întregime, dar și să îi învețe pe cei din jur să facă acest lucru.

În plus, ei pot face tot ce țin de ei pentru ca și alte specii să fie protejate prin intermediul legilor. Așa s-a întâmplat, de exemplu, în 2004 când unii exploratori s-au implicat cu entuziasm în promovarea unei inițiative a Societății Ornitologice Române. Astfel, ei au strâns multe semnături pentru adoptarea unei legi, care să excludă ciocârliă de câmp de pe lista speciilor care se vânează – dacă doriți să vă alăturați acestei inițiative contactați-ne la exploratori@adventist.ro .

Natura încă exprimă bine minunile pe care Dumnezeu le poate realiza. De aceea, privind în contextul Marii Lupte dintre Dumnezeu și cel rău, partea din angajamentul exploratorului care afirmă *voi iubi*

și voi ocroti natura constituie o misiune nobilă pentru fiecare copil al lui Dumnezeu.

BĂIEȚELUL CARE IUBEA COPACII

Dănuț locuiește într-un oraș cu blocuri înalte unde de fiecare dată când deschizi fereastra nu vezi nimic altceva decât un alt bloc. Copacul la care se pune atunci când se joacă de-a v-ați ascunselea cu prietenii lui s-a uscat așa că în primăvara asta nu a mai văzut pe geam nici măcar o floare. Nimic altceva decât blocul uriaș de vis-a-vis.

O dată pe lună însă, în a treia duminică, bunicul îl duce la pădure. Atunci poate să vadă câți copaci vrea. Și nu sunt toți uscați cum e cel din fața blocului. Dacă e cuminte și nu face gălăgie mai vede și câte o veveriță sau o pasăre frumos colorată. Dar o dată pe lună e cam puțin nu-i așa? În plus, când începe să se simtă în largul lui și chiar reușește să se urce într-un copac trebuie să plece acasă. Are lucruri importante de făcut: lecții, studiu la vioară, hrănit peștii din acvariu...

În aprilie este ziua lui. Nimeni însă nu vrea să-i dea nici măcar un indiciu în legătură cu ce ar putea primi. E clar că a început încă din februarie să ceară informații dar nu a aflat mai nimic. În noaptea de dinainte nici nu a putut dormi. Și ție ți se întâmplă la fel, nu? Îi auzise vorbind pe mama și bunicu despre o cutie mare, cu ceva verde în ea, dar nu avea nici cea mai mică idee despre ce ar fi putut fi înăuntru.

La școală a stat ca pe ghimpi. S-a gândit la toate chestiile verzi pe care le știa: mașinuțe, cărți, roboți. Pâna la sosirea bunicului avea deja o listă de o pagină cu ce ar putea fi verde și sta într-o cutie mare. Și când a venit l-a luat de la intrare:

-Bunicule ce mi-ai adus? Ce e verde și stă într-o cutie mare? E o mașinuță ca cea din vitrina de la librăria din colț, o pelerină de ploaie, o carte...

Nu a fost nici un lucru din cele scrise pe lista lui. Bunicul i-a adus, într-o cutie mare ce-i drept, un puiet mic de ștejar. Așa arăta poza de pe cutie. Dar pentru Dănuț nu mai conta. Era un copac și gata. Copacul lui. Ce-i drept, trebuia să aștepte până avea să înflorească sau să se poată urca în el. Dar avea să aștepte. Avea să fie cel mai cuminte copil din lume. Nu de alta dar, dacă îi luau copacul? Parcă așa faceți și voi uneori, nu?

În seara aceea ar fi dormit sub ghiveci dacă s-ar fi putut dar nu l-au lăsat. A trebuit să se mulțumească cu permisiunea de a ține ghiveciul lângă pat. Toată noaptea a stat cu ochii deschiși. Era prima noapte în casă nouă a copacului și nu-l putea lăsa singur, nu-i așa?

Timpul a trecut repede. Dănuț avea mai mare grijă de copac decât de peștii din acvariu. Lor mai uita să le dea de mâncare dar copacul nu uita să-l ude niciodată. A trebuit să-l liniștească mama nițel pentru că altfel risca să-i inunde pe vecini. Într-o zi însă s-a întâmplat un lucru trist. În urma unui incendiu, toată pădurea de la marginea orașului a ars. Pădurea aceea în care se ducea să se plimbe în fiecare lună cu bunicul. Se pare că cineva a făcut un foc pe care a uitat să-l stingă.

Dănuț s-a întristat foarte mult când a aflat. Unde avea el să se mai ducă de acum încolo? Cât timp urma să treacă până avea să apară o pădure nouă? Cine o să planteze alți copaci acolo? Probabil că avea să se întâmple același lucru care i se întâmplase și copacului din fața blocului. Adică nimic.

Săptămâna în care a avut loc incendiul era săptămâna în care ei mergeau de obicei la pădure. Sau obișnuiau să meargă. Ce crezi? Aveau să se ducă și de data asta? Chiar dacă nu mai era mare lucru de văzut? Sâmbătă seara Dănuț îl sună pe bunicul:

- Bunicule, să știi că mâine eu tot vreau să mergem la pădure chiar dacă a luat foc. Să nu cumva să-ți faci alt plan! Să aduci cu tine și o sapă sau ceva cu care să facem o groapă mare. Nu știu exact cum îi zice. Și o stropitoare. Ne vedem mâine la aceeași oră!

În seara aceea Dănuț s-a dus cuminte la culcare. S-a spălat pe dinți fără să-i spună nimeni, nu a fost nevoie de insistențe sau de lumina aprinsă. A fost cel mai cuminte băiat. Când a intrat mama să-l scoale, l-a găsit pe jos lângă ghiveci. Dormea atât de frumos încât nu a îndrăznit să-l certe. A zis că o dată în viață îi dă voie.

Toată dimineața a fost tăcut. A mâncat tot. Și-a făcut lecțiile, a hrănit peștii... Când a venit bunicul a ieșit cuminte din camera lui cu copacul în brațe.

- Bunicule, vreau să-l ducem, să-l plantăm în pădure. Ea are mai multă nevoie de el decât eu. Dar o să mergem să-l vedem în fiecare lună, da? a întrebat Dănuț cu lacrimi în ochii.

În ziua aceea, în mijlocul cioturilor arse, un bătrân și un copil plantau un copac. Gestul lor poate părea lipsit de importanță. Cu un copac nu se face o pădure. Dar gândește-te cum ar fi dacă alții i-ar urma exemplul. Curând pădurea ar apare din nou.

Uneori te gândești: ce rost are să iubești și să ocotești natura când atâția în jurul tău nu fac acest lucru? Dar dacă tu vei rămâne statornic, și alții vor urma exemplul tău. E posibil ca mâine și alții să arunce hărțile la coș, să lase curat pe unde trec sau să planteze un copac. Important e să faci primul pas. Propune-ți ca de azi înainte să iubești într-un mod activ natura, ocrotind-o. Cred că nu vei fi singurul.

FLOAREA DE COLȚ

Îți propun un joc. Îți ofer drept indiciu trei cuvinte: efort, sete și uimire. La ce te gândești prima oară când le auzi? Ar putea fi o problemă de matematică. Ai nevoie de efort pentru a o rezolva, ești uimit la sfârșit când descoperi cât de simplu era totul iar dacă rezolvarea ei ți-a luat timp probabil că ți s-a făcut sete. Sau ar putea fi un traseu de munte. Aceasta este imaginea pe care o conturează în mintea mea cele trei cuvinte. Efortul făcut pentru a ajunge în vârf, setea care-mi ia toate puterile și uimirea pe care o descopăr văzând lumea de sus și minunile naturii păstrate acolo pentru mine.

Eram în vara anului 1998, în tabăra de exploratori de la Cheia. Traseul spre vârful Ciucaș a fost așa cum vă spuneam. Plin de efort, sete și uimire. Am ajuns sus atât de obosită încât nu aș mai fi plecat de acolo niciodată. Cred că și vouă vi s-a întâmplat acest lucru. Simți că nu mai ai pic de putere iar cel care dă semnalul de plecare e probabil cel mai rău om din lume. Exact același lucru îl simțeam și eu dar m-am înviorat un pic când ni s-a spus că la întoarcere ne vom abate din drum pentru a vedea câteva flori de colț. Mi-am luat rucsacul în spate, am înghițit în sec uitându-mă la sticla goală și am început să merg. Încet, încet. Porțiunea de drum pe care a trebuit să o ocolim pentru a junge la locul respectiv mi s-a părut uriașă.

Îmi amintesc că acolo am descoperit pentru prima dată rezistența firului de iarbă. A trebuit să urc din greu pentru a ajunge în vârful stâncii și uneori singurul lucru de care mă puteam ține era un fir de

iarbă. În cele din urmă însă am ajuns sus. Era atât de mică și delicată. Încăpățânarea cu care rezista acolo, în bătaia vântului, îi dădea un farmec aparte. Ne gândeam că i-ar fi stat bine în agendele noastre, la adăpost și căldură, dar nu. Nici nu ne trecea prin cap să o rupem. Locul ei era acolo și nu în altă parte. Am plecat rând pe rând de lângă ea. Nimeni nu spunea nimic dar în inima noastră păstram bucuria unei întâlniri de taină.

În 2003 eram din nou într-o tabără de exploratori, de data aceasta în munții Făgăraș. Mă aflam cu grupa mea la mijlocul unui traseu lung și obositor când ne-a apărut în cale o stână. Atât eu cât și copiii așteptam cu inima cât un purice să apară de undeva un câine fioros. Dar din stână a ieșit o bătrânică simpatică. Ne-a întrebat dacă nu vrem să cumpărăm flori de colț. Una la zece mii. Ne-am privit ciudat unul pe altul, am refuzat și am mers mai departe.

Tot drumul m-am gândit ce aș fi putut face sau dacă aș fi putut face ceva. Ar fi trebuit să mă întorc din drum și să-i spun ceva? Să-i spun că nu este corect, că acele flori sunt ocrotite de lege? Nu m-am întors să-i spun nimic dar în inima mea am păstrat un gând. Natura, creația lui Dumnezeu, nu are un preț fix. 10.000 de lei sau altul. Valoarea i-o dăm noi alegând să ne manifestăm iubirea față de ea, ocrotind-o când puțini o mai fac. „Vinde-o” cât poți de scump.

E. VOI RESPECTA LEGEA EXPLORATORULUI

ARUNCĂ-TE ÎN PRĂPASTIE!

Într-o zi, un băiat a venit la mine și mi-a spus că vrea să fumeze. Bineînțeles că l-am sfătuit să n-o facă. El m-a întrebat:

- De ce nu? Biblia nu spune că n-ar trebui să fumăm. Am sau nu dreptate?

A trebuit să recunosc că avea dreptate. Biblia nu spune nicăieri că nu trebuie să fumăm. Dar aceasta înseamnă automat că e în regulă să fumăm?

O fată spune:

- Vreau să merg să văd acest film care rulează la cutare cinematograf.

Eu îi spun că n-ar trebui să meargă acolo.

- Și de ce nu? îmi răspunde ea. Biblia nu spune că ar fi greșit să mergem la cinema.

Și are dreptate! Biblia nu spune nicăieri că este greșit să mergi la cinema.

Dar cine a spus că este în regulă să faci ceva doar pentru că Biblia nu afirmă explicit că este rău?

În următoarea ocazie când vei avea poftă să te arunci într-o fântână, fă-o! Biblia nu spune nicăieri că ar fi ceva rău!

Data viitoare când mingea ți se va rostogoli pe șosea, aleargă după ea fără să te mai uiți în stânga și-n dreapta. Sari în fața mașinii! Lasă-te accidentat! E absolut în regulă! Biblia nu spune că ar fi ceva rău. Nu pomenește nimic despre săritul în fața mașinii.

Cunosc un băiețel care mai tot timpul era răcit. Mama lui a încercat să descopere cauza. După un timp, băiețelul a povestit că, ori de câte ori făcea baie, îi plăcea să respire sub apă. Încearcă să fie peștișor sau submarin, nu-mi amintesc exact care dintre ele (era un băiețel mic de tot). Nici prin gând nu-i trecea că aceasta era o mare prostie. Nu știa că se putea îneca. Mămica lui nu-i spusese niciodată că nu trebuie să facă așa ceva. Și nici Biblia nu afirmă că respiratul sub apă este greșit.

Adevărul este că Biblia nu începe să enumere toate lucrurile pe care nu avem voie să le facem.

De exemplu, Biblia menționează câteva tipuri de alimente care nu trebuie consumate. Dar nu pomenește nici o interdicție cu privire la consumul de iederă otrăvitoare sau frunze de stejar otrăvitor. Cunosc un puști care a mestecat niște frunze de stejar otrăvitor și le-a înghițit. Mult timp a zăcut pe moarte. Dar Biblia nu spune că e greșit să mănânci stejar otrăvitor!

Biblia este ca o cutie cu amestec pentru prăjituri semi-preparate. Pe cutie se poate vedea o poză înfățișând prăjitura delicioasă ce poate fi preparată cu praful respectiv. Pe spatele cutiei sunt scrise instrucțiunile de preparare. Dacă le urmezi, vei reuși să prepari o prăjitură la fel de apetisantă și de delicioasă ca cea din poză. Cutia nu pomenește nimic despre ceea ce bucătarul nu trebuie să facă. Nu spune: „Nu adăugați ceapă.”

Biblia descrie viața unui Om desăvârșit – Isus Hristos. Dacă vei urma instrucțiunile din această Carte, și tu vei ajunge la fel de bun, puternic și biruitor ca El.

Data viitoare când cineva va încerca să te convingă să faci ceva rău, spunându-ți că este în regulă deoarece Biblia nu susține că ar fi rău, spune-i să se arunce în lac. Biblia nu spune nici despre aceasta că ar fi ceva rău!

Iar ție însuși spune-ți: „Voi respecta Legea Exploratorului!” și adu-ți aminte că o poți face – prin harul lui Dumnezeu.

II. LEGEA EXPLORATORULUI

1. SĂ STUDIEZ ȘI SĂ MĂ ROG ZILNIC

BILL CEL BUN-DE-NIMIC

Isus era foarte atent la ce anume integra în viața Sa. Dacă ai citit cele două capitole din *Hristos, Lumina lumii*, atunci știi deja ce anume făcea Isus ori de câte avea ocazia.

„De câte ori avea ocazia, Se retrăgea din locul muncii Sale, pentru a merge în câmpii, să mediteze în văile înverzite, pentru a fi în strânsă legătură cu Dumnezeu pe colinele munților sau printre copacii pădurii. De multe ori, zorii dimineții Îl găseau în vreun loc retras, meditând, cercetând Scripturile sau rugându-Se. Din aceste răstimpuri de liniște, pornea apoi spre casă, unde Își relua lucrările și dădea pildă de muncă plină de răbdare” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 90).

În fiecare dimineață, Isus studia și Se ruga. De aceea și exploratorii, în fiecare dimineață, timp de câteva minute, se roagă și citesc un pasaj biblic. Dar ce spui atunci când te rogi? Ești la fel ca Bill cel bun-de-nimic?

Când John s-a întors de la școală, mama vorbea la telefon, așa că acesta a trebuit să aștepte până ce ea a terminat convorbirea, ca să-i spună de lovitura pe care o reușise la baseball.

- Mama! a început John în momentul în care receptorul a fost așezat în furcă. Am reușit o lovitură...

Dar mama nu-i dădea atenție.

- Fiule, acum vreau să vorbesc cu tine despre altceva.

John a renunțat; când mama era într-una dintre stările acelea, trebuia să asculte ce avea de spus.

- OK, mama. Spune-mi de ce m-am mai făcut vinovat.

- La telefon era doamna Thurgood, a început mama, așezându-se pe un scaun. M-a sunat ca să îmi spună că, în urmă cu o oră, fiul ei, Bill, a venit acasă plângând. Mi-a spus că băieții nu-l lasă să joace baseball cu ei și că tu, în mod deosebit, l-ai tachinat, punându-i în vedere să nu stea în preajma ta. E-adevărat?

-Aaa, Bill Thurgood! Bun-de-nimic ar fi fost un nume mai potrivit pentru el. Mama, îți spun că niciodată în viața mea nu am mai văzut o așa ciudățenie de copil! Nici ție nu ți-ar plăcea să joci baseball cu el.

- Deci ceea ce spunea d-na Thurgood este adevărat. Mi-e rușine cu tine, John. Știi...

- Hai, mama, te rog, dă-mi voie să-ți explic.

- Ai face bine să-mi oferi o explicație bună.

- Noi, băieții, nu am mai văzut niciodată un băiat ca Bill. Sincer, mama, tu ce-ai face în privința lui? Toată ziua stă singur și nu scoate un cuvânt.

Mama l-a întrerupt.

- Poate că voi nu sunteți suficient de prietenoși.

- Ba suntem. La început îl invitam să se alătore grupului nostru. În cele din urmă, am renunțat. Are vreo cinci replici de-a gata, pe care, de-a lungul unei zile, le spune de două ori, ca pe o poezie.

Mama îl privi cu surprindere.

- Ce vrei să spui?

- Păi, în fiecare dimineață, când sosește la școală, spune: „Nu-i așa că e o zi frumoasă? Am dormit bine astă-noapte. Și voi? Mă bucur să vă văd. Sper că nu aveți ore prea grele.” Și asta-i tot.

Mama rămase cu gura căscată.

- Și până la terminarea orelor, nu ne mai spune nici o vorbă. Apoi – și așa se întâmplă în fiecare zi – îl auzim: „A fost o zi frumoasă, nu-i așa? M-am simțit foarte bine. Sper că și voi. Vă doresc o seară plăcută. Pe mâine.”

Mama era tot cu gura deschisă. În cele din urmă, a îngăimat:

- Vrei să spui că asta-i tot?

- Absolut tot și nimic altceva, a confirmat John. Acum înțelegi de ce nu vrem ca un astfel de individ să joace baseball cu noi?

Timp de câteva clipe, mama a rămas tăcută, după care a început să vorbească încet:

- Știi, John, de fapt și tu faci exact aceleași lucruri de care îl acuzi pe Bill.

Era rândul lui John să încerce puțină uimire.

- Ba nu! Eu vorbesc despre tot felul de lucruri și, dacă m-ai asculta, ți-aș spune de lovitura...

Dar cu un gest din mână, mama l-a oprit.

- E târziu și trebuie să încep să pregătesc cina. Într-o jumătate de oră sosește și tata. Poate că la altarul de seară, vom avea câteva minute ca să discutăm despre acest lucru. Acum, dacă îmi aduci niște cartofi, poate mai târziu ai să-mi povestești despre lovitura aceea. Chiar vreau să aud istoria.

John merse să aducă mamei cartofii. Dar ce-a vrut să spună? Chiar îl considera la fel de momâie ca Bill Thurgood?

Mama a curățat cartofii și, în scurt timp, bucătăria s-a umplut de miremele apetisante ale mâncării ce clocotea pe aragaz și în cuptor. Tata a sosit acasă și familia s-a așezat la masă pentru o cină delicioasă!

În fiecare seară, după cină, avea loc altarul de seară. Mama citea un fragment din studiul Școlii de Sabat. John căuta textele și le citea cu glas tare. Apoi îngenuncheau pentru rugăciune, după care venea rândul lui John.

Ca de obicei, el spuse: „Doamne Isuse, Îți mulțumesc pentru ziua bună pe care am avut-o la școală. Iartă-mi păcatele. Bindecuvintează-i pe mama și pe tata. Veghează-ne Tu somnul. Și ajută-ne ca mâine să fim mai buni. Amin.”

S-a rugat și mama, după care tata a plecat repede la o întâlnire de comitet. Pe când ușa se închidea în urma lui, mama l-a întrebat pe John:

- Acum înțelegi despre ce vorbeam?

John s-a încruntat.

- Ce se întâmplă cu tine astăzi, mama? Adică – nu vreau să fiu neobrăzat dar nu te înțeleg.

Mama părea serioasă.

- Mai devreme mi-ai spus că tu crezi că Bill este nebun pentru că nu deschide gura decât de două ori pe zi și întotdeauna spune aceleași lucruri.

-Păi, mama, chiar se poartă cam ciudat. Dar eu nu sunt deloc ca el. Mama a continuat:

- John, te-ai auzit rugându-te în seara aceasta? După numărătoarea mea, au fost cinci propoziții – exact aceleași propoziții pe care le-ai spus și aseară, și cu două seri înainte. Tu vorbești cu Dumnezeu de două ori pe zi, dimineața și seara, și folosești aceleași propoziții pe care le repeți mereu.

- Dar, mama, exclamă John, luat prin surprindere, ce-ar trebui să spui atunci când te rogi?

- Dumnezeu este prietenul tău cel mai bun, John, începui mama cu glas blând. Vorbește cu El așa cum ai vorbi cu cel mai bun prieten de pe pământ. Vorbește-I despre tot ce ți s-a întâmplat în ziua respectivă.

- Dar, mama, nu în rugăciune!

- De ce nu? Tu crezi că pe mine mă interesează ce ți s-a întâmplat la școală. De ce crezi că pe Dumnezeu nu L-ar interesa? Spune-I despre prietenii tăi, despre temele de la școală – probleme pe care nu le poți rezolva, întrebări la care nu poți răspunde, date pe care nu ți le poți aminti. Și vorbește cu El despre lucrurile care îți plac, despre picnicuri și jocuri.

- Cum ar fi lovitura de la meciul de baseball?! Și în ochii lui John se aprinse o luminiță. Dar, mama, dacă voi proceda astfel, păi, rugăciunea va fi mult mai interesantă decât era până acum!

- Cu siguranță că da.

- Îmi place ideea!

John era de-a dreptul entuziasmat.

- Chiar că e cam prostesc să spui aceleași lucruri iarăși și iarăși. Hei, mama, mulțumesc! Mă voi gândi serios la aceasta. Iar, acum, pot să-ți povestesc despre lovitura de la meci? Te rog!

Mama s-a așezat fericită în fotoliul ei preferat.

- Bineînțeles, John. Acum am timp pentru aceasta.

„Rugăciunea este deschiderea inimii către Dumnezeu, ca unui prieten” (*Calea către Hristos*, pag. 93).

Deci, vorbește cu El ca și cum ar fi Prietenul tău cel mai bun. Mai ales dimineața, înainte să pleci la școală, discută cu El planurile pe care ți le-ai făcut pentru ziua respectivă. Întreabă-L care sunt planurile *Lui* pentru tine. Și, dacă este ceva ce ți-ar plăcea tare-tare mult, spune-i și despre aceasta. El a promis că te va asculta și va răspunde rugăciunilor tale.

Dar nu uita că, în timp ce Isus este Prietenul tău, El rămâne Dumnezeu. El nu este un recuperator de obiecte pierdute.

ESTE DUMNEZEU UN RECUPERATOR DE OBIECTE PIERDUTE?

Donald și-a pierdut câinele și L-a rugat pe Dumnezeu să-l ajute să-l găsească. În dimineața imediat următoare, câinele s-a întors acasă. Donald a spus atunci: „Acum știu sigur că Dumnezeu mă iubește.”

Allen și-a pierdut papagalul. Și el s-a rugat, dar cum pasărea nu s-a mai întors niciodată la el, a tras concluzia: „Probabil că lui Dumnezeu nu-I pasă de mine. Așa că nici pe mine n-o să mă mai preocupe nimic legat de El.”

Jim și-a pierdut mingea cea mai bună. L-a rugat pe Dumnezeu să-l ajute s-o găsească, dar niciodată nu și-a mai văzut mingea. A rămas pierdută în ciuda rugăciunii lui Jim. Cineva l-a întrebat dacă mai crede că Dumnezeu îl iubește. Răspunsul lui Jim a sunat categoric:

- Bineînțeles că da. Doar n-o să încetez să cred în Dumnezeu doar pentru că nu-mi găsesc mingea!

Sunt două lucruri pe care trebuie să le știi despre rugăciune, chiar dacă mulți oameni mari nu le înțeleg.

Primul este acela că nu trebuie să aștepti ca Dumnezeu să-ți dea tot ce Îi ceri. Nici părinții nu-ți dau orice le ceri, dar știi că ei te iubesc, pentru că știi toate celelalte lucruri bune pe care le fac pentru tine. Tot așa, îți poți aduce aminte că Dumnezeu te iubește chiar dacă nu răspunde întotdeauna rugăciunilor tale exact cum L-ai rugat s-o facă. Tu știi că te iubește pentru că întotdeauna El face atât de mult pentru tine.

Privește lucrurile în felul următor. Sunt mulți oameni care te pot ajuta să găsești ceva ce-ai pierdut. Dacă tot ce a făcut Dumnezeu

pentru tine s-a rezumat la a te ajuta să recuperezi un lucru pierdut, atunci Dumnezeu nu ar fi nimic mai mult decât unul care dă de urma căștelor, a păsărilor sau a mingiilor pierdute. Și tot la fel, când ești bolnav, sunt mulți oameni care te-ar putea ajuta.

Dumnezeu nu dorește să-L iubim doar pentru că ne ajută să găsim ceva sau numai pentru faptul că ne-a însănătoșit. El nu dorește să-L iubim doar pentru că ne ajută la fel cum o fac și alți oameni. El dorește să-L iubim deoarece a făcut pentru noi ceva ce nimeni de pe pământ nu ar fi putut vreodată să facă – El a murit ca să ne salveze pentru veșnicie.

Ce părere ai? Va spune cel ce se roagă: „Știu că Dumnezeu mă iubește, pentru că m-a ajutat cândva să-mi găsesc câinele”? Sau va spune mai degrabă: „Știu că Dumnezeu mă iubește, deoarece Hristos a murit pentru mine”?

2. SĂ-MI ÎNDEPLINESC CONȘTIINCIOȘ DATORIA.

O STICLĂ DE MUNCĂ ASIDUĂ

Măcelarul clătină din cap:

- Jim, fii atent la ce-ți spun. Dacă nu faci ce-ți spun, vei da greș.

Jim zâmbi:

- Mulțumesc, amice, dar așa ceva nu pot să fac.

Măcelarul privi în jur. Cei doi se aflau într-un mic magazin de carne.

- Practic, ți-ai investit toți banii în acest magazin, nu-i așa? întrebă.

- Da, așa e. Mi-am investit toți banii în el, confirmă Jim.

- Te-ai mai ocupat vreodată de așa ceva?

- Nu.

Bărbatul zâmbi.

- Atunci ai multe de învățat.

- Probabil că ai dreptate, spuse Jim, încuviințând din cap.

Măcelarul părea un om înțelept.

- De aceea m-am gândit să-ți spun care este lucrul cel mai important pe care trebuie să-l știi ca să conduci cu succes acest magazin.

- Mulțumesc, răspuse Jim. Dar este contrar principiilor mele să dau 3 sticle de whisky pentru a rămâne în afaceri și, de aceea, refuz s-o fac.

- Cum vrei tu! Dar proprietarul de dinainte dădea săptămânal bucătarului-șef de la hotel o sticlă de whisky. În schimb, bucătarul cumpăra de aici carnea pentru restaurantul hotelului. Dacă vei înceta să-i mai dai sticla săptămânală, și el va sista comanda de carne pentru hotel, iar tu vei ieși din afaceri.

Jim era fiul unui pastor metodist. Era convins că o sticlă de whisky nu era nici pe departe la fel de importantă pentru succes ca o sticlă de muncă asiduă. Avea să muncească pentru reușită! Avea să-și facă datoria cu conștiinciozitate! Nimic din ce va face nu va fi mângjit de înșelăciune sau de mită! A refuzat să dea sticla de whisky bucătarului de la hotel. Și a ieșit din afaceri, după cum fusese avertizat de măcelar.

Jim era lefter. Se pare că măcelarul a avut dreptate. Sau poate că nu.

Jim a rămas credincios principiilor sale. Și-a luat o slujbă pentru care era plătit cu mai nimic. Însă a muncit din greu și nu a trecut mult până a ajuns partenerul celui care îl angajase. În scurt timp, era proprietarul unui magazin, comercializând confecții: cămăși, pantofi, lenjerii, țesături.

În 1924, Jim a deschis un magazin de confecții în Hamilton, statul Missouri, orașul în care copilărise. Era cel de-al 500-lea magazin pe care îl deținea!

Probabil că și voi v-ați cumpărat haine sau încălțăminte dintr-unul dintre magazinele lui Jim. Înainte să moară – în urmă cu câțiva ani, deținea în jur de 1700 de magazine. Avea peste 90 de ani și o avere de multe milioane de dolari. Numele lui vă este cunoscut: J. C. Penney. Întotdeauna a crezut că a-ți face datoria și a oferi oamenilor calitate la un preț corespunzător marcau drumul cel mai bun spre succes. Încearcă metoda lui. Cu siguranță că pentru el a mers. Vezi dacă nu va merge și pentru tine.

Isus și-a făcut datoria mereu. Chiar și când era copil, „El nu voia să fie imperfect, nici chiar în mânuirea uneltelor. El era desăvârșit atât ca lucrător, cât și în caracter. Prin exemplul Său, ne-a învățat că avem

datoria să fim harnici, că lucrarea noastră trebuie să fie îndeplinită cu precizie și perfecțiune” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 72).

PHYLLIS ERA O PREFĂCUTĂ

Phyllis era o prefăcută. Ori de câte ori trebuia să facă ceva ce nu voia, se prefăcea că e bolnavă, chiar dacă era elevă de liceu și până acum ar fi trebuit să se maturizeze.

De exemplu, dacă se apropia un examen pentru care Phyllis nu era suficient de pregătită, își dădea ochii peste cap, își freca fruntea și se văita: „Oh, sunt așa de bolnavă; mi-e cu neputință să dau examenul astăzi!”

După un timp, d-ra Jane, asistenta de la cabinetul medical al liceului, a devenit suspicioasă. A observat că Phyllis nu se îmbolnăvea niciodată atunci când era vorba să facă ceva ce-i plăcea. Dar nu s-a grăbit s-o acuze de prefăcătorie, pentru că știa că fata ar fi făcut mare tevatură. Așa că d-ra Jane nu a scos un cuvânt despre aceasta și a așteptat momentul potrivit.

Nu peste mult timp, Phyllis s-a dat singură de gol. S-a întâmplat ca, în week-end, corul liceului să plece în turneu. Phyllis făcea parte din grup și era de așteptat să îi însoțească. Dar în acea sâmbătă seara, la liceu, urma să aibă loc un program pe care dorea tare mult să-l urmărească – și cred că la mijloc mai era și un prieten care o rugase să rămână.

Astfel că, pe când trupa se pregătea de plecare, d-ra Jane primește următorul mesaj: „Phyllis spune că o doare în gât și vă roagă să o scutiți de la turneul corului.”

- Hmmm, a mormăit d-ra Jane.

Cu răbdare, a examinat gâtul fetei.

- Nu ai nimic, Phyllis.

- Dar sunt bolnavă, se văită aceasta.

- Voi vorbi cu dirijorul corului, a spus d-ra Jane.

Dirijorul a spus:

- Phyllis are de interpretat un solo. Trebuie să meargă!

Văitându-se și smiorcăindu-se, Phyllis s-a urcat în autocar. A stat singură în spate, plângându-și de milă și ticluind planuri. Nu a făcut

gălăgie până în momentul în care autocarul s-a apropiat de orașul în care urmau să susțină primul spectacol. Atunci a început cu un vaiet îndurerat:

- Oh, sunt așa de bolnavă! Am gâtul inflammat și nimeni nu mă ajută! Vreau acasă!

Unul dintre membrii bisericii în care urma să cânte corul a auzit-o pe Phyllis și, neștiind ce prefăcută mare era, a dus-o cu mașina înapoi la liceu, chiar în seara aceea, parcurgând mai mult de 200 de kilometri.

Phyllis era foarte mulțumită de ea. Planul ei mergea ca pe roate. Era înapoi la liceu. Dar mai era o problemă. D-ra Jane dăduse instrucțiuni clare: cine va lipsi de la biserică, în Sabat dimineața, avea să rămână acasă și sâmbătă seara. Dimineața, Phyllis s-a îmbrăcat pentru a merge la biserică. Dar d-ra Jane a văzut-o pe hol.

- Așa deci, fetița noastră care se simțea așa de rău, că trebuia adusă acasă din turneu, poate să se ridice din pat în această dimineață. Oh, nu! Fetițele care se simt așa de rău trebuie să rămână în pat. Înapoi cu tine!

Și Phyllis a stat în pat tot Sabatul și întreaga duminică. Mai mult, a luat o doză de ulei de pește și multe alte medicamente cu gust oribil.

- Dacă era bolnavă, mi-a spus d-ra Jane mai târziu, eram hotărâtă să o lecuiesc.

Îți stă pe buze să zici că „a primit ce merita”? Mie, da.

Dar trebuie să ai grijă cum te porți cu prefăcuții și cu înșelătorii. Phyllis a avut parte de ce-i trebuia și niciodată nu s-a mai prefăcut. Dar unii oameni nu au avut șansele minunate de care se bucură tinerii adventiști. Unii sunt chiar învățați că înșelătoria este un lucru bun. Aceștia cresc convingși că lumea este împotriva lor și singurul mod de a avansa este prin înșelăciune și prin minciună. Unii dintre acești tineri dezavantajați sfârșesc în școli de corecție sau chiar în închisoare. Dacă ai ocazia să întâlnești vreunul, cere-I lui Isus înțelepciune și tact ca să-l poți ajuta. Adu-ți aminte că numai prin harul Domnului îți poți face datoria; harul lui Dumnezeu îi poate ajuta și pe tinerii cei mai căzuți să se schimbe și să-și facă și ei datoria. Poate că Dumnezeu vrea să te folosească pe tine ca să producă această schimbare în ei.

A FOST PHILIP CREDINCIOS?

Era o noapte furtunoasă. Priveam, pierdut în gânduri, pe fereastra unei cabane rustice. În minte mi se învârtea aceeași întrebare: a făcut Philip ceea ce l-am rugat? Dacă făcuse, puteam să mă bag în pat. Dar dacă nu, eram pe punctul de a pierde mai mult de 200 de dolari.

M-am îndreptat către ușa cabanei și am scrutat întunericul de afară. Eram în tabără împreună cu 100 de exploratori și cu instructorii lor. Ploaia cădea hotărât, ațâțată de un vânt puternic care purta furtuna prin ferestrele deschise, pulverizând picăturile de ploaie peste paturi. Trebuia să ies în ploaie, prin tot noroiul de afară, la ora 1 dimineața? A făcut Philip ce l-am rugat? De-aș fi putut afla!

Gândul mi s-a întors la după-amiaza trecută. Aproape toți plecaseră în excursie. Mai târziu am readus în tabără câți excursioniști am putut lua în mașină. Câteva dintre fete și-au lăsat puloverele pe scaunul din față. Chiar înainte de asfințit, au venit să mi le ceară. M-am întors către Philip, care tocmai trecea pe lângă noi, și i-am zis:

- Philip, du-te, te rog, la mașina mea și adu toate puloverele pe care le găsești acolo, apoi încuie-o.

După câteva minute, Philip a revenit cu puloverele, iar eu m-am luat cu alte treburi.

Nu mult după miezul nopții, a început ploaia. Bineînțeles, eram ocupat să verific dacă toți cei din tabără erau în regulă. Dintr-odată, m-a fulgerat gândul: *Oare ce s-o întâmpla cu mașina mea?* Ultima dată când îmi văzusem mașina, geamurile erau complet deschise, după cum le lăsaseră excursioniștii. Având geamurile lăsate, vântul acesta trebuie să fi băgat toată ploaia înăuntru. Tapițeria avea să fie udată, covorașele, îmbibate de apă. Va trebui să cumpăr huse noi și, posibil, alte covorașe, ceea ce mă va costa pe puțin 200 de dolari. Și geamurile erau sigur deschise, dacă Phillip nu le-a închis așa cum l-am rugat.

M-a ascultat el cu credincioșie? Dacă da, puteam să mă bag în pat și să mă culc. Dar dacă nu, atunci, ținând cont de intensitatea furtunii de afară, a doua zi, mult mai multe lucruri vor trebui înlocuite, nu numai niște huse și covorașe.

Cu un geamăt, m-am așezat pe marginea patului și mi-am scos pantalonii de pijama. Mi-am pus pantofii – uzi, reci, lipicioși fără să-mi iau și șosete. Apoi m-am oprit în cadrul ușii și am privit afară. Chiar trebuie să ies în ploaia și în noroiul de-afară?

Mai bine să-mi iau o grijă de pe suflet! Mi-am aruncat o pelerină de ploaie pe umeri și am pornit. Fasciculul de lumină, slab aruncat de lanternă, dezvăluia privirii mele bălți de apă ce se măreau vertiginos. Am ocolit porțiunile cu noroi, apucând pe lângă copacii de pe crengile cărora ploaia șiroia abundent, ajungând în cele din urmă la podul de lemn, acum alunecos.

În sfârșit, iată și mașina! Erau geamurile închise? Erau! Philip a făcut exact ce l-am rugat. Nu ar fi trebuit să-mi fac nici o grijă!

Câteva minute mai târziu, mă aflam întins în pat și ultimele gânduri, înainte de a mă lăsa cuprins de somn, erau îndreptate către Philip: *Mulțumesc, Philip, că ai făcut ce te-am rugat! Data viitoare voi ști că pot să am încredere deplină în tine.*

Este un sentiment plăcut, de adâncă mulțumire, pe care un om mare îl poate avea pentru un băiețel, mai ales pe o vreme de furtună. Și întotdeauna poți avea un astfel de sentiment pentru orice băiat sau fată care, prin harul Domnului, își împlinește datoria.

3. SĂ AM GRIJĂ DE CORPUL MEU

REFORMA SĂNĂTĂȚII

Adventiștii de ziua a șaptea au multe de spus despre reforma sănătății. Ceea ce mulți tineri nu înțeleg este faptul că Ellen White a scris atât de mult despre cum să fii sănătos pentru motivul că mulți dintre pionierii bisericii erau foarte bolnavi. Chiar Ellen, la vârsta de 9 ani, a fost lovită la nas cu o piatră, după cum sunt sigur că știți deja. Ani de zile după aceea, a fost așa de bolnavă, că a trebuit să întrerupă școala. Alți pionieri au început cu o sănătate bună, dar, din cauza muncii excesive, condiția fizică li s-a deteriorat.

Tânărul James White era așa de robust, că, având nevoie de bani pentru a scoate prima noastră publicație, *Present Truth*, a cosit singur un teren de 160.000 m². Dacă ți se pare că e lucru ușor, încearcă să

coșești și tu o parcelă – și nu uita că 160.000 m² echivalează, în mod obișnuit, cu aproape 200 de parcele. După un timp, când soții White aveau din nou nevoie de bani, James s-a angajat să cosească o altă parcelă. De data aceasta, erau mai mulți lucrători, iar acei bărbați au pus la cale un plan ca să-l facă de râs pe tânărul predicator! S-au înțeles să cosească atât de repede, încât acesta să pară drept un molău. Ei bine, s-au apucat de treabă. Dar James cosea repede și hotărât, fără să facă nici o pauză, astfel că, până la urmă, lucrătorii osteniți peste măsură l-au rugat să se oprească, pentru a-și mai trage suflarea!

Toate acestea ne arată de ce sănătate se bucura James White la începutul lucrării sale. Dar cum nu a știut să aibă grijă de sănătatea lui, în decurs de câțiva ani a suferit un infarct, fiind nevoit să se interneze într-un sanatoriu și să primească tratament timp de un an. Nu a mai putut predica și, de altfel, nici doamna White n-a mai putut face aceasta, fiind nevoită să aibă grijă de el.

Aproape singurul pionier care și-a menținut starea bună de sănătate a fost Joseph Bates, care s-a hotărât să aibă grijă de corpul său pe când era un tânăr marinier. Deși majoritatea marinariilor consumau alcool, el și-a luat angajamentul să nu guste nici o picătură. Și aceasta nu a fost singura măsură pe care a luat-o pentru a se menține într-o condiție fizică bună. S-a abținut de la folosirea condimentelor și a narcoticelor. Nici o pastilă! După ce a părăsit marea, a început să meargă regulat pe jos – mulți, mulți kilometri între localitățile unde trebuia să predice, uneori chiar prin zăpadă.

Dumnezeu dorea o lucrare împlinită. Lumea trebuia avertizată de faptul că Isus Se întoarce în curând. Dar aproape toți oamenii care erau dispuși să proclame această importantă solie erau bolnavi și nu știau cum să se trateze. Știau cu siguranță că alcoolul, tutunul, cafeaua și ceaiul erau dăunătoare sănătății, iar familia White era suficient de convinsă că alimentele grase și prăjite erau de asemenea rele. Erau mulți alți promotori ai „reformei sănătății”, neadventiști, care tipăreau materiale despre tot soiul de teorii legate de păstrarea sănătății, inclusiv domnul Sylvester Graham, „inventatorul” făinii de tip graham (folosită la fabricarea biscuiților graham). Dar care teorii erau corecte și care, greșite? De aceea, pionierii adventiști aveau nevoie de cineva care să-i îndrume.

Astfel, în 1863, Ellen White a primit de la Dumnezeu o viziune despre stilul de viață sănătos. În acea viziune, ca și în altele ulterioare, Dumnezeu ne descoperă cât de simplu este să ne menținem sănătoși: multă mișcare fizică, aer curat și somn din plin. Hrană simplă: fructe, cereale, nuci. Apă curată, pentru consum și pentru igienă fizică. Și, nu în ultimul rând, încredere în Dumnezeu.

Asta-i tot. E-așa de simplu, că nu trebuie să fii un explorator ca să înțelegi. E suficient de simplu ca să fie înțeles și de licurici. Auzind cât caz fac unii despre „reforma sănătății”, ai zice că e ceva extrem de dificil și complicat! Ei bine, nu este!

Se înțelege de la sine că nu vom fuma, nici nu vom consuma bere, vin, ceai sau cafea. Nici vreo băutură gen Coca-Cola. Acestea conțin foarte multă cofeină, asemenea cafelei. Nu vom consuma carne, nici măcar hamburgeri. Cine ar vrea să facă din trupul lui cimitir de vaci? Și bineînțeles, nimeni în deplinătatea facultăților mintale nu ar folosi marijuana, heroină sau vreo altă substanță narcotică. Vom merge seara la culcare suficient de devreme, ca dimineața să ne putem trezi înviorați. Și nu vom ronțai bomboane între mese, ca să ne păstrăm pofta de mâncare pentru felurile de mâncare sănătoase care să ne întărească trupurile.

Atunci când ai 13 sau 14 ani și, deci, ești în perioada de creștere, mănânci așa de mult că mama îți spune că o vei ruina. Atunci când crești, ai nevoie de trei mese sănătoase, hrănitore, în fiecare zi. Mai târziu, când ai mai crescut, poți opta pentru două mese pe zi. Ajunsă la o vârstă înaintată, Ellen White a găsit această alternativă ca fiind potrivită pentru ea.

Cu regret spun că pionierii bisericii noastre s-au contrazis cu Ellen cu privire la solia reformei sanitare. Dar James White a făcut tot ce i-a stat în putință s-o respecte, astfel că și-a recuperat sănătatea într-o bună măsură și a trăit până la vârsta de 60 de ani, fiind angajat într-o activitate susținută până la sfârșit. Cât despre Ellen, deși descurajant de bolnavă în copilărie, sănătatea i s-a îmbunătățit suficient ca să trăiască până la 87 de ani.

Grija pe care o porți trupului tău îți va fi răsplătită. Și cu cât începi mai devreme, cu atât mai bine. Nu te bucuri că știi aceste lucruri, astfel încât poți începe chiar acum?

HOTĂRÂRE LA START

Camera era plină de băieți. Se apropia ora cinei, când un bărbat intră în încăpere și bătu din palme. Imediat se făcu liniște.

- Am de făcut un anunț important. Regele a hotărât că, de astăzi înainte, dieta voastră va fi aceeași cu a lui – cea mai bună și cea mai aleasă mâncare din tot ținutul. El dorește să mâncați bine, ca să îl puteți sluji bine și să sporiți gloria și puterea împărăției!

Ușile se deschiseră și intrară ospătarii purtând tăvi încărcate cu feluri de mâncare exotice – șuncă, slănină, fazan fript, poate și carafe mari cu vin.

Strigăte de bucurie ieșeau de pe buzele multora. Ce mâncare! Ce mâncare absolut apetisantă! Regele nu trebuia să insiste prea mult pentru a-i convinge să mănânce acele bunătăți!

Dar patru băieți nu se bucurau deloc. Încă adolescenți, ei crescuseră în familii care se închinau lui Dumnezeu, fiind învățați mereu și mereu să nu se atingă de astfel de mâncăruri.

Iată, tăvile încărcate cu delicatose sunt așezate înaintea lor. De ce să nu consume o astfel de mâncare? Cei de-acasă oricum nu vor afla niciodată. Îi despărțeau de locurile natale mai mult de o mie de kilometri, dacă o luai pe drumul cel mai scurt. Cei patru băieți aruncară o privire de jur împrejur. Toți ceilalți deja înfulecau. Dacă ei refuză să mănânce, cu siguranță că toți vor râde de ei. Sau poate ceva și mai rău avea să li se întâmple.

Împăratul se angajase să le ofere o educație aleasă. Aveau să fie instruiți pentru a deveni căpetenii și guvernatori în imperiu. Dacă numai acum ar ceda un pic, ar beneficia de educație, apoi, o dată numiți undeva, în poziții importante, ar avea posibilitatea să exercite o imensă influență spre bine.

Dar, dacă de la început fac nazuri, probabil că vor fi eliminați din grup. Vor fi acuzați de nesupunere față de împărat, de lipsă de apreciere a ceea ce împăratul vrea să facă pentru ei. Nu vor mai avea parte de educație, nici de funcții guvernamentale, nici de posibilitatea de a le spune oamenilor despre dragostea lui Dumnezeu. Ar putea chiar să-și piardă viețile.

Alternativa cea mai bună pentru acest moment este să se dea la fund, să se alinieze turmei, să fie considerați drept persoane obișnuite.

Mai târziu, vor avea timp suficient să facă schimbări, să spună oamenilor că ei se închină lui Dumnezeu.

Dar, ia te uită! Cei patru se ridică de la masă! Se îndreaptă spre responsabilul cu masa și îi spun că ei nu pot consuma mâncarea împăratului deoarece religia lor nu le îngăduie.

Stați puțin, băieți! Temperați-vă puțin cutezanța!

Cei patru nici nu ne ascultă! Discută cu unul dintre superiori, cerând să li se servească hrană simplă și să fie puși la încercare timp de o săptămână.

Cu siguranță că știți întâmplarea. Dar ați remarcat voi că cei patru băieți au stabilit *exact la început* cursul tuturor anilor pe care urmau să-i trăiască în Babilon? Chiar la început. Și pentru că au rămas lângă Dumnezeu la început, pentru tot restul vieții lor, au fost o influență spre bine pretutindeni în imperiu și 2500 de ani după ce au murit, pretutindeni în lume.

Te afli la începutul vieții tale. Hotărăște la fel ca Daniel și ca prietenii lui să ai grijă de trupul tău. Cu un trup sănătos, prin harul lui Dumnezeu, vei putea face pentru El o lucrare mai mare chiar și decât a celor patru băieți curajoși!

4. SĂ-MI PĂSTREZ CONȘTIINȚA CURATĂ.

CHIAR ȘI ATUNCI CÂND E DIFICIL

Nu crezi că e o expresie puțin cam neobișnuită? „O conștiință curată? Ce vrea să însemne?”, se frământa Jack în ascunzătoarea secretă din pădure. Și, asemenea lui, mulți exploratori și-au bătut capul ca s-o deslușească.

Știi ce cred eu că înseamnă? Atunci când promiți să-ți păstrezi conștiința curată, te angajezi să faci ceea ce știi că este bine, *chiar și atunci când este dificil*.

Obişnuiam să gândesc că asta înseamnă doar să nu înșeli, să nu minți, să nu te angajezi în relații sexuale nepermise. Dar, mai apoi, am cunoscut tineri, mă doare s-o spun, care erau în stare să te înșele, să te mintă și să te privească drept în ochi, în timp ce te buzunăreau! Astfel am învățat că a-ți păstra conștiința curată nu înseamnă mare lucru, dacă deja ți-ai împietrit inima la apelurile Duhului Sfânt.

PROFETUL INCOMOD

Există în Biblie o fascinantă istorie despre un profet incomod, iar ceea ce l-a făcut atât de incomod era tocmai faptul că avea întotdeauna conștiința curată.

Pe vremea când la Ierusalim domnea Iosafat, ca rege al celor două triburi ale lui Iuda, iar în Samaria stăpânea Ahab, ca rege al celor zece triburi ale lui Israel, cei doi regi și-au unit forțele pentru a lupta împotriva Siriei.

Ceea ce era interesant la această alianță era faptul că Iosafat era un om foarte bun, în timp ce Ahab era un om foarte rău.

Înainte să pornească la luptă, cei doi regi se aflau împreună, în Samaria, discutând, iar Iosafat i-a propus lui Ahab:

- Hai să-L întrebăm pe Dumnezeu dacă putem porni în această bătălie.

Dar vezi tu, ei deja se înțeleseseră să meargă la luptă! Așa sunt unii oameni. Întâi își fac planul, iau deciziile și la urmă se roagă. În felul acesta, Dumnezeu nici nu prea are cum să-i îndrume, nu-i așa?

Ahab a chemat în jur de 400 de profeți, toți la fel de răi ca el. Știau ce aștepta Ahab să audă de la ei, așa că exact asta i-au și spus:

- Mergi înainte, căci Dumnezeu îți va da biruința!

Însă lui Iosafat nu prea-i plăceau „profeții” aceia. Cu siguranță că nu se asemănau cu profeții buni, curați, temători de Dumnezeu, din Ierusalim. Așa că i-a spus lui Ahab:

- Nu se găsește pe-aici și vreun profet de-al Domnului pe care să-l putem întreba?

Sunt sigur că Ahab s-a foit pe tronul lui și a mârâit:

- Ba da, mai este unul, pe nume Mica, dar îl urâsc. Niciodată nu mi prezice ceva de bine.

Iosafat i-a spus că trebuie să audă ce are de spus și Mica. Cu multă reticență, Ahab a trimis un sol ca să-l cheme pe Mica la palat. Pe drum, solul i-a spus lui Mica ce anume preziseseră ceilalți profeți, sfătuindu-l să spună și el la fel.

La sosirea lui Mica, Ahab l-a întrebat:

- Să ne suim sau nu împotriva Sirienilor?

Iar Mica i-a răspuns:

- Mergeți înainte și nu stați pe gânduri! Dumnezeu vă va da biruința!
Acum fii atent la ce a urmat. Regele Ahab i-a spus lui Mica:

- De câte ori trebuie să-ți cer să-mi spui doar ceea ce Dumnezeu ți-a descoperit să-mi spui?

Doar un profet bun la 400 de profeți răi, și chiar și regele Ahab putea face distincția! Sunt convins că Mica era un om cu conștiința curată.

Mica i-a spus lui Ahab că, dacă va merge la luptă, el avea să fie ucis, iar armata lui, risipită „ca niște oi care n-au păstor”. Și așa s-a și întâmplat. Ahab a fost omorât, iar când, după bătălie, slujitorii îi spălau carul de luptă, câinii s-au strâns împrejur și i-au lipăit sângele. Un sfârșit înfricoșător! Poți citi istoria completă în 1 Regi 22:1-40.

Da! Mica și-a păstrat conștiința curată. La fel au făcut și cei trei prieteni, Șadrac, Meșac și Abed-Nego.

Dar ce putem spune despre Iacov, în cea mai parte a tinereții lui? Dar despre Laban? Sau despre Anania și Safira? Crezi că și aceștia și-au păstrat conștiința curată?

CONȘTIINȚA LUI NANCY

Din fericire, nu e nevoie să te întorci în timpurile biblice ca să înveți ceva despre conștiința curată.

Într-o zi, Nancy a venit la mine, foarte supărată și mi-a destăinuit că furase ceva de la niște prieteni ai părinților ei, iar acum nu știa ce să facă.

I-am spus că nu trebuie să-mi spună numele persoanei respective și nici ce anume furase. Dar i-am amintit textul din Biblie care spune: „Mărturișiți-vă unii altora păcatele” (Iacob 5:16).

- O, Doamne! exclamă ea. N-aș putea face așa ceva.

- Hai, Nancy. Sunt sigur că oamenii aceia se vor purta cu tine mult mai blând decât crezi tu. Dacă vrei, te însoțesc.

- Nu, nu e nevoie! Dacă e s-o fac, voi merge singură!

- Cum crezi tu, i-am spus. Oricum, și eu cred că așa e mai bine. Mă voi ruga pentru tine. Harul lui Dumnezeu te va ajuta. Și după ce vei merge la acei oameni și le vei mărturisi greșeala, vino și povestește-mi cum a fost.

S-a făcut albă la față.

- Nu, nu. Vă rog să nici nu-mi mai pomeniți vreodată de aceasta!
- Bine, nu-ți voi aduce aminte. Dar oricum, atunci când vei îndrepta lucrurile, îmi voi da seama singur.

- Cum? a căutat ea să afle.

- Ehe! Țsta e secretul meu. Dar să fii sigură că o să-mi dau seama.

În săptămânile care au urmat, am mers de câteva ori la școala la care învăța și Nancy. Am zărit-o de câteva ori. De fiecare dată, m-a evitat. Dacă ne întâlneam pe hol, ea trecea pe partea cealaltă, făcându-se că se uită în dulap sau pe fereastră. Și mi-am spus: *Încă nu a mers la acei oameni.*

Apoi, într-o bună zi, mergând din nou la școală, o văd pe Nancy pe hol, la o oarecare distanță de mine. Imediat cum m-a observat, a venit direct spre mine, toată numai zâmbet și privindu-mă drept în ochi.

- Ai fost la acei oameni și ai îndreptat totul, așa e, Nancy?

- Da, așa este, mi-a răspuns. Dar cum v-ați dat seama?

- Cum mi-am dat seama?! Mai trebuie să-ți spun?

Poate că e dificil să-ți păstrezi conștiința curată, dar aceasta este, fără nici o îndoială, cea mai bună cale în viață. Și, prin harul lui Dumnezeu, vei reuși întotdeauna!

5. SĂ FIU POLITICOS ȘI ASCULTĂTOR.

UN EXEMPLU VREDNIC DE LUAT ÎN SEAMĂ

Studiază întreaga istorie a vieții lui Isus și vei vedea că El niciodată nu a fost obraznic cu cineva. Dar, deși Isus nu a pus pe nimeni într-o situație jenantă, unii dintre cei care căutau să-L pună într-o situație penibilă sfârșeau prin a se face pe ei înșiși de râs. Fariseii care i-au adus înaintea femeia prinsă în adulter și L-au întrebat dacă trebuie sau nu să fie ucisă cu pietre erau ferm convinși că de data aceasta chiar L-au prins. Erau așa de siguri că Isus avea să fie încurcat, că tot drumul până la templu trebuie să se fi amuzat copios pe seama a ceea ce prevedeau că o să se întâmple. N-am nici o îndoială. Dar ceva ciudat

a avut loc atunci când au ajuns înaintea Lui. Conform planurilor lor, dacă Isus spunea că femeia trebuia ucisă cu pietre, aveau să-L acuze de violarea legii romane prin care evreii nu aveau voie să execute pe nimeni. Dar, dacă Isus spunea că nu trebuie ucisă cu pietre, atunci aveau să-L acuze de încălcarea Legii lui Moise, în care scria că persoana care comite adulter trebuie ucisă cu pietre (Levitic 20:10).

Spre marea surpriză a fariseilor, Isus a spus doar atât: „Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea” (Ioan 8:7). Apoi S-a aplecat și a început să scrie cu degetul în praful de pe pardoseala Templului. Apropiindu-se pentru a privi mai de aproape, fariseii au văzut că Isus scria, în tăcere, păcatele ascunse. Unul câte unul, acei oameni mândri s-au întors și s-au îndepărtat... cu coada între picioare. Cât de umiliți se simțeau! Cu toate acestea, trebuiau să recunoască faptul că Isus i-a tratat în cel mai delicat mod posibil și cu mult mai multă amabilitate decât meritau.

Așa era Isus. Întotdeauna binevoitor. Chiar și cu Iuda, deși știa că avea să-L vândă.

Încă de mic copil, Și-a cultivat obiceiul de a fi amabil. „În copilărie, Isus a dat dovadă de o drăgălășenie deosebită în purtare. Măinile Sale binevoitoare erau totdeauna gata să-i ajute pe alții. Manifesta o răbdare pe care nimic nu o putea tulbura” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 68.69).

El, „cu credincioșie și cu voioșie, Și-a îndeplinit partea în purtarea poverilor familiei” (*Hristos, Lumina Lumii*, pag. 72).

„Viața Sa se revărsa în râuri de iubire și de bunătate. Bătrânii, cei întristați și împovărați de păcat, copiii la joacă, în bucuria lor nevinovată, micile creaturi din crânguri, animalele răbdătoare, purtătoare de poveri - toată suflarea era mai fericită datorită prezenței Sale” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 74).

Biblia spune că, după călătoria la Ierusalim, Isus S-a întors în Nazaret cu părinții și „le era supus” (Luca 2:51). Și era deja în pragul adolescenței! Iar, ca adolescent, „Isus nu Se lupta pentru drepturile Sale. Adesea I se făcea munca mai grea decât era nevoie, tocmai pentru că El era bun și nu Se plângea. Cu toate acestea, n-a greșit și nici nu S-a descurajat” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 89). Cât de mult

Îl iubim noi toți astăzi pentru că întotdeauna a fost așa amabil și ascultător!

BLUGII LUI JANET

Era o zi geroasă de iarnă când Janet își dorea ca mereu să fi fost politicoasă și amabilă cu părinții ei.

Janet făcea ore în clădirea pompierilor. Nu pornea sirenele, nici nu trăgea clopotele și nici vorbă să umble cu furtunurile de apă. Erau prea mulți copii ca să poată fi înghesuți cu toții în clădirea școlii, prin urmare clasa lui Janet a trebuit să fie mutată într-o sală la etajul superior al clădirii pompierilor. Dar și acolo școala era *școală* și nimic altceva!

Oricum, la ora prânzului, copiii mergeau înapoi în clădirea principală a școlii pentru a servi masa la cantină. Un microbuz îi ducea și-i aducea înapoi.

O dată cu venirea iernii, Janet a fost rugată de mama ei, ca de fiecare dată când mergea la masă, să-și ia blugii pe ea. Oricine e suficient de mare ca să fie explorator, știe că întotdeauna merită să asculte de mama. Dar, uneori, chiar și un explorator uită. În loc să spună „Mulțumesc, mama, pentru că mă înveți ce este cel mai bine pentru mine”, Janet și-a ridicat capul semeț și a spus niște lucruri care te-ar șoca dacă ți le-aș repeta.

Când a venit ora mesei, și-a lăsat blugii în vestiar și a plecat fără să-i pună pe ea. Exact cum bănuia, nu s-a întâmplat nimic. Iar mama nu a aflat nimic. Nu încă.

Până într-o tristă zi de februarie. Janet mi-a povestit totul.

- După ce am terminat masa, m-am luat la întrecere cu alte fete, ca să vedem care ajunge prima la microbuz.

Au parcurs, pe cât de repede puteau, distanța până la o ușă de la capătul coridorului.

- Între ușă și mașină, a continuat Janet, era o pantă abruptă. Fetele au pornit printr-un anumit loc, dar eu, crezându-mă șmecheră, am luat-o prin altă parte, pe unde credeam că nu e așa de alunecos. Greșit. Am căzut și a trebuit să vină cineva să mă ridice. Picioarele îmi erau pline de zgârieturi și de tăieturi. *Ce bine era dacă aș fi avut blugii pe mine!* Dar un rău și mai mare mă aștepta la revenirea în clasă.

Persoana care o ajutase să se ridice a dus-o la profesoară. Aceasta i-a dezinfectat și pansat rănilile, după care a întrebat-o dacă mai are și alte contuzii. De-abia atunci a descoperit o rană adâncă și urâtă de vreo 8 cm lungime, pe care nu o sesizase din cauză că piciorul era prea înghețat.

Bineînțeles că de data aceasta a aflat și mama. Și prin ce a trebuit să treacă Janet! Întâi a fost dusă la doctor, apoi internată în spital, apoi operată, după care imobilizată la pat, 4 săptămâni. Și după toate acestea, a rămas cu o cicatrice care niciodată nu o să dispară.

- O, de-aș fi avut blugii pe mine! Mi-ar fi protejat picioarele și nu m-aș fi tăiat.

Și, bineînțeles, blugii ar fi fost pe ea, dacă... Dar știu că nu îți plac moralele, așa că mă opresc aici.

Este un lucru urât să fii obraznic cu mama, dar ce putem spune despre a fi impertinent și a afla că ai fost necuviincios cu Împăratul tău? Este exact ceea ce i s-a întâmplat unei femei sărmane. Aceasta ne arată cât de important este să fii politicos chiar și cu străinii. Toate acestea fac parte din povestea regelui care a ars pâinea.

REGELE CARE A ARS PÂINEA

Deși s-a întâmplat într-o casă mică, cu aproape 1200 de ani în urmă, despre nepolitețea femeii încă se mai vorbește pretutindeni în lume.

Era pe la anul 800. Locuitorii Angliei se confruntau cu multe dificultăți, iar regele, pe nume Alfred, dorea să-i ajute. Așa că și-a dat jos hainele regale și s-a îmbrăcat cu unele obișnuite, pornind la cutreierarea regatului, petrecând noaptea în diferite case.

Într-o zi, obosit de drum și copleșit de atâtea probleme, a rugat-o pe-o femeie să-l primească în gazdă, ca să se odihnească.

- Da, intră. Poți să stai lângă foc și să ai grijă de pâinea care se coace. Și, te rog, vezi să nu se ardă!

Regele Alfred s-a așezat lângă foc, iar femeia și-a văzut de treburi mai departe. Regele a început din nou să se frământa cum să își ajute supușii, până când la nările femeii a ajuns un miros care nu anunța nimic bun.

A alergat la foc doar ca să descopere ceea ce suspecta deja – pâinea arsă și străinul pierdut în gânduri lângă ea.

- Trezește-te, cerșetor bun de nimic ce ești! a țipat ea, înșfăcând mătura din colț și gonindu-l afară.

Regele Alfred s-a conformat fără nici un cuvânt sau gest de împotrivire.

Aproape că-mi dolesc ca femeia să nu fi aflat niciodată că cel cu care se purtase atât de nepoliticos era chiar regele. Ce rușine trebuie să-i fi fost!

Însă presupun că, atunci când suntem obraznici, singuri ne atragem rușinea, nu-i așa?

Dar acum trebuie să vă povestesc despre Gregory Rânjitul și ce s-a întâmplat cu rânjetul lui.

GREGORY RÂNJITUL

S-a întâmplat în urmă cu câțiva ani, într-o tabără de vară.

Gregory și-a făcut apariția cu o expresie de mulțumire de sine pe față. Pe când autocarul se apropia de clădirea administratorilor, a inspectat împrejurimile ca un băiețel, cornetul de înghețată – sau, mai potrivit, ca un uliu studiind un grup de vrăbiuțe sau ca un rechin urmărind o clasă de peștișori. Căci Gregory era pus pe rele.

La focul de tabără din acea seară, zâmbetul i s-a lărgit și mai mult. Timp de 15 minute, directorul taberei, d-l Humbolt, le-a explicat regulamentul taberei.

- Sunt sigur că toți doriți să cooperați, a încheiat d-l Humbolt.

Gregory a rânjit.

- *Iubesc regulile, își spunea el. Datorită lor, enervarea instructorilor devine floare la ureche. Și babalâcii pot, practic, să-ți facă orice!*

Rânjetul i-a rămas pe față până mai târziu, când, întins în patul său, se lăsa pradă somnului. Avea planuri mari!

Așa cum se întâmplă în tabere, a doua zi, dis-de-dimineată, s-a dat trezirea. Gregory a auzit glasul instructorului său, d-l Nelson, spunând:

- Bună dimineată! Haideti să vedem dacă pot fi Cioiții grupa model pe ziua de azi.

- Da, d-le Nelson, a răspuns Bobby, susținut de Dany, Allan și toți ceilalți din grupă.

Gregory nu a spus nimic, doar a rânjit.

La inspectarea corturilor, 8 paturi, inclusiv cel al instructorului, erau aranjate cu grijă. Pe patul lui Gregory se înălța o grămadă de cearșafuri și pături, dar, pentru că Bob și Dave l-au aranjat în ultima clipă, camera lor a fost gata atunci când s-a făcut inspectia.

D-l Nelson l-a luat deoparte pe Gregory.

- Vei colabora cu noi ca să facem cortul Coioșilor să arate cel mai bine, nu-i așa, Gregory?

- Și dacă nu vreau? a pufnit Gregory.

Ceva asemănător s-a întâmplat după masa de prânz. Era rândul Coioșilor la bucătărie. Gregory nu a participat. A plecat imediat ce s-a terminat prânzul și nu și-a spălat nici măcar farfuriile din care mâncase. Cum vase murdare pe masă însemnau puncte scăzute, Dave și Bob au spălat și farfuriile lui. Gregory nici măcar nu le-a mulțumit.

După cină, Coioșii trebuiau să facă focul de tabără. În timp ce ceilalți cărau butuci mari, Gregory arunca în băieți bucăți de scoarță de copac.

D-l Nelson l-a rugat în repetate rânduri să treacă la treabă, dar Gregory nu a răspuns decât:

- Încearcă să mă convingi.

Și așa s-a scurs prima zi. A doua a început la fel. Gregory a aruncat cu vopsea în timpul orei de vopsit pânză. După prânz, când Coioșii au fost însărcinați să strângă hârtiile, d-l Nelson l-a surprins pe Gregory risipind hârtii!

- Ooh, așa m-am săturat de tine! i-a spus d-l Nelson.

- Perfect! i-a replicat băiatul.

- Ceea ce ți-ar trebui ție este o bătaie bună.

- Ha, ha. Numai să pui mâna pe mine și-o să ai de-a face cu mama, de-o să-ți pară rău. Nu-i așa că nu prea ai ce să-mi faci?

Și pe fața lui probabil că se lărga un zâmbet de superioritate.

Sunt sigur că vă doriți ca istoria să nu se încheie așa. Ei bine, nu se termină aici. Dar, în acea ocazie, d-l Nelson nu a spus nimic.

Câteva minute mai târziu, a fost dat semnalul pentru perioada de odihnă de care toți Coioșii au încercat să profite, toți cu excepția lui Gregory care sărea în pat, fluiera și țipa ori de câte ori vedea o veriga trecând prin dreptul ferestrei.

D-l Nelson nu era în cameră. Probabil că era cu treabă în altă parte. Norocul lui Gregory!

Deodată, cadrul ușii s-a întunecat, iar Gregory s-a întors să vadă cine a venit. D-l Nelson și, împreună cu el, d-l Humbolt, directorul taberei. Gregory a rânjit la amândoi.

- Strânge-ți așternuturile, Gregory, i-a ordonat directorul și nu era chip să nu-l ascuți. Bob, David și Allan, vreți să luați valizele și încălțăminte la Gregory? Urmați-mă cu toții.

Pentru o clipă, rânjetul lui Gregory părea că i-a înghețat pe față. Dar băiatul și-a revenit repede. De data asta chiar reușise să-i supere pe superiori! Ha, ha!

Și-a strâns așternuturile de pe pat, apoi l-au urmat cu toții pe d-l Humbolt. Imaginează-ți, să muncească atâția pentru tine! Se simțea ca la vânătoare în Africa, în vremurile de altă dată.

D-l Humbolt era în frunte, conducându-i spre cortul lui. O dată ajunși, le-a mulțumit celorlalți băieți și i-a trimis înapoi, iar lui Gregory i-a spus să rămână.

- Ia loc, băiete. D-l Nelson îmi spune că ai fost un motiv de iritare continuă, aproape cel mai necooperant băiat cu care am avut de-a face.

Gregory a dat din cap. Totul îi ieșise mai bine decât sperase.

- Împreună cu d-l Nelson, am hotărât să luăm măsuri drastice împotriva ta, pentru binele tău. Ne temem că mai târziu vei intra în încurcături mult mai serioase, dacă rămâi pe drumul pe care ai apucat.

Ha, ha! Vechea poveste!

- Din acest moment și până în momentul plecării, vei dormi în cortul meu. Vei mânca la masa mea. Tot timpul vei sta la maximum 5 metri depărtare de mine și va fi responsabilitatea ta să ai grijă să nu depășești această limită. Dacă se întâmplă vreodată să te afli în afara limitelor stabilite, te trimit acasă. Nțeles?

- Da.

Gregory încă mai rânjea. Era sigur că nici de data aceasta nu va merge. Nimeni nu reușise vreodată să-l oblige să facă ceva ce el nu voia, nici măcar mama lui.

Dar pe Gregory îl aștepta o surpriză. Directorul taberei și-a dus planul la îndeplinire și, timp de cinci zile și jumătate, Gregory a dormit alături de el, a mâncat alături de el, s-a spălat pe față alături de el și a mers alături de el.

După două zile, rânjetul a dispărut. Până în ultima zi, i-a luat locul una dintre cele mai triste și mai stinghere expresii pe care ți le poți imagina.

Băieții i-au găsit o poreclă cum nu se poate mai potrivită: Cățelușul. Iar fetele îl strigau Mielușelul lui Mary cea din cântec.

Și când te gândești ce bine se poate distra cineva într-o tabără... Mare păcat că Gregory Rânjitul nu s-a gândit să se amuze în alt fel! De exemplu, printr-o purtare politicoasă și ascultătoare, așa cum se angajează să facă exploratorii, atunci când repetă Legea și Angajamentul Exploratorului.

6. SĂ MĂ PORT CUVIINCIOS ÎN CASA DOMNULUI.

TREZIREA LUI WALTER

Walter nu stătea în primul rând, la Școala de Sabat, pentru că așa îi plăcea. Nu era cazul lui Walter! Însă întârziase și nu mai rămăsese nici un alt loc liber.

Oh, cât de nesuferit îi era rândul din față! Gândiți-vă ce umilință pentru un băiat de clasa a VIII-a, în prag de liceu, nevoit să stea lângă niște puști de clasa a V-a! O singură mângâiere avea în toate acestea: se afla în apropierea mesei pe care erau stivuite cărțile cu *Detectivul Zack*. Într-o frântură de moment, neaflându-se în raza vizuală a instructorului, înșfăcă volumul de deasupra și se așeză la loc pentru a-și îneca necazul în bucuria citirii unei povestiri.

Aproape ajunsese în locul unde era trimis pe malurile Mării Moarte, când îl auzi pe conducătorul comunității anunțând:

- În această dimineață, v-am pregătit ceva deosebit. Fratele Andrew Marshall, care timp de mulți ani a slujit ca misionar, se află în mijlocul nostru pentru a ne vorbi.

Walter își exprimă încântarea printr-un... căscat. Conducătorul continuă:

- Să-l ascultăm cu toată atenția!

Istoriarea relatată de oaspete era cu adevărat interesantă. În sală, era liniște deplină: nu s-ar fi auzit decât musca, în afara glasului vorbitorului, și... fâșâitul cărții răsfuite de Walter. Deodată, cartea dispăru de sub ochii lui ce se zgâiau acum la fața vorbitorului!

- Tinere, cum se face că citești în timp ce eu vorbesc? Nu știi că, pentru a vorbi grupei tale, am bătut kilometri întregi?

Vorbitorul își continuă relatarea, iar Walter descoperi că istorioara *era* chiar foarte interesantă. Păcat că n-o ascultase de la început.

- Spune-mi și mie începutul, îi șopti băiatului de lângă el.

Dar Fred nici nu-l auzi. Se întoarse spre Jim, de partea cealaltă:

- Despre ce a fost?

Nici de aici nu primi nici un răspuns. De cum se încheie povestirea, Mary, Bob și Allan se lansară în rugăminți:

- Vă rugăm, frate Marshall, mai spuneți-ne una!

- Astăzi nu mai avem timp suficient pentru aceasta. La revedere!

Apoi Walter băgă de seamă că fratele Marshall se uita din nou la el. Misionarul păși spre teancul de cărți și le luă în mână.

- Tinere, tu ai preferat să citești aceste cărți în timp ce vorbeam eu. Acum, că am terminat, te poți întoarce la ele.

Și, lăsând vraful de cărți să cadă în poala băiatului, plecă.

Walter se ridică să le așeze la locul lor pe masă, mormăind în sine:

- Asta a fost ultima dată când am mai citit în timpul Școlii de Sabat!

Sunt mulți exploratori care sunt sinceri în dorința lor de „a se purta cuviincios în Casa Domnului” și le-ar plăcea ca cineva să le arate cum. Ei știu că nu este bine ce a făcut Walter și nu au nevoie să li se spună că alergatul, țipatul și glumele proaste nu înseamnă „a te purta cuviincios în Casa Domnului”. Dar ce se poate spune despre purtarea în timpul predicii? Aproape fără excepție, celor mari le vorbește un predicator. Ce ai putea face în timpul unei predicii plictisitoare?

CE SĂ FACI ÎN TIMPUL PREDICII?

Lui John îi este îngrozitor de dificil să fie atent la predică. Deseori, Alice ar vrea ca ora 12 să vină mai repede. Până la urmă, Jim se dă bătut și începe să citească unul din volumele cu *Detectivul Zack*, iar Mary desenează chipuri caraghioase pentru a-și distra surioara cea mică, Judy.

Toți patru își dau seama că ar trebui să asculte predică, dar, în același timp, și-ar dori ca serviciul divin de la ora 11 să fie mai captivant pentru copii. Iată câteva idei care le-ar putea fi de folos și lor, și poate și ție.

Atunci când mergi la biserică, nu uita să iei la tine hârtie și creion. Apoi, în timpul predicii, notează textele biblice și citatele din Spiritul Profetic, folosite de vorbitor. De fiecare dată când acesta citează un verset, scrie referințele biblice. Dacă citește un paragraf din Spiritul Profetic, notează cartea din care provine. Această activitate garantat nu te va lăsa să adormi în timpul predicii. Dacă, după un timp ți se va părea prea ușor, atunci, în dreptul fiecărui verset sau citat, notează ideea principală a acestuia.

Pentru variație, ocazional, contorizează de câte ori vorbitorul a folosit anumite cuvinte. Într-o dimineață de Sabat, împreună cu două fete, am notat câteva cuvinte importante pe care intuiam că vorbitorul le va folosi destul de des. Le-am înșirat unul sub altul pe două foi de hârtie și am dat fiecărei fete câte una. De fiecare dată când vorbitorul folosea unul dintre aceste cuvinte, fetele scriau un „1” în dreptul lui. Și ocupația aceasta le-a ajutat să rămână atente la predică!

Predica din acea zi se numea „Provocarea lucrării neterminate”. Ca atare, lista a început cu „provocare”, „neterminat” și „lucrare”, cele trei cuvinte ce alcătuiau titlul. Sub acestea s-au înșiruit: „credință”, „Dumnezeu”, „Isus”, „cer”, „revenire” și alte câteva. Și tu ai putea proceda la fel!

Dacă faci listele înainte de serviciul divin, atunci, împreună cu un prieten, poți contoriza aceleași cuvinte, astfel încât, la încheiere, să comparați rezultatele. (Ori de câte ori este posibil, în biserică, așează-te lângă părinți, iar nu laolaltă cu prietenii. După serviciul divin, compară-ți notițele cu cele ale prietenilor.)

Dacă ești ambițios, realizează schița prediciei. Aceasta este provocarea supremă, necesitând atenție maximă.

Pentru realizarea schiței, notează punctele principale ale prediciei, pe măsură ce sunt expuse de către predicator. Numerotează-le 1, 2, 3 și așa mai departe. După fiecare punct, scrie textele sau istorioarele folosite de predicator, ca ilustrație.

Unii predicatori obișnuiesc să spună: „În continuare, voi vorbi despre...”. Alții spun: „Patru lecții importante putem desprinde din textul nostru de astăzi.” E foarte ușor să faci schița unor astfel de predici.

Se înțelege de la sine că este mult mai interesant atunci când faci acest lucru în echipă cu altcineva. Și, dacă poți convinge pe cineva să ofere un premiu, și mai bine!

De exemplu, mama sau vreun frate mai mare pot ține evidența cuvintelor-cheie împreună cu tine. Apoi, dacă rezultatele tale se apropie de ceea ce au obținut ei, vei beneficia de o porție de desert suplimentară la cina din Sabat. O idee deloc rea, nu-i așa?

Poate chiar conducătorul grupei tale sau directorul de explorații va oferi un premiu pentru cele mai bune schițe de predici realizate de copii. Cunosco o Școală de Sabat în care s-a făcut așa ceva, și cu rezultate bune. Se alcătuesc schițele predicilor dintr-o lună. Acestea se lipesc într-un album, împreună cu imagini adecvate, iar pastorul acționează pe post de juriu. Sunt premiate cele mai bune trei albume.

Chiar și frații și surioarele mai mici pot lua parte la unele dintre aceste proiecte. O doamnă mi-a spus că, încă de pe când era prea mică pentru a merge la școală, mama ei i-a arătat cum să deseneze imagini simple pentru diferite cuvinte folosite de pastor. Astfel, de fiecare dată când pastorul spunea „cer”, ea desena un nor; pentru „Dumnezeu”, trasa un cerc (o aureolă) și o cruce pentru „Isus”. Peste ani, fetița a ajuns soție de pastor și o excepțională instructoare de studii biblice.

Astfel de idei te vor ajuta să te bucuri mai mult de serviciile divine și să valorifici mult mai mult predica. Iar pe măsură ce le vei aplica pe acestea, altele noi îți vor veni în minte.

Casa Domnului, locul în care ne închinăm Lui, nu trebuie să fie o construcție cu patru ziduri și acoperiș. Isus Se va întâlni cu noi oriunde

doi sau trei sunt adunați în Numele Lui (vezi Matei 18:20). Aceasta îmi aduce aminte de povestea instructorului cel rușinat.

INSTRUCTORUL CEL RUȘINAT

Ceea ce l-a făcut pe instructorul de exploratori să se simtă stânjenit s-a întâmplat într-o expediție a clubului local. Cunoscut mulți alți instructori de exploratori care ar fi vrut să fie puși într-o astfel de situație.

Băieții parcurseseră în acea zi mulți kilometri prin munții din sudul Californiei. Pentru instructorul care în ultima vreme nu prea mai făcuse astfel de ieșiri, expediția s-a dovedit foarte obositoare, deși nu-i făcea plăcere să recunoască. A fost foarte fericit când a venit momentul să se oprească și să instaleze tabăra. Ceea ce-l făcea și mai fericit era faptul că toți băieții păreau obosiți. „Vor merge repede la culcare, diseară,” gândea el. Ceea ce însemna că și el putea să se culce în scurt timp.

I-a ajutat pe băieți să-și instaleze corturile și să pregătească mâncarea. Erau prea obosiți pentru a sta prea mult la focul de tabără, așa că au mers repede la culcare.

„În această noapte, nu voi fi deranjat,” își spunea fericit instructorul, în timp ce se strecura în sacul de dormit. Își întinse mădulele cu satisfacție totală de magnifică relaxare și căscă, simțindu-se deja cuprins de dulcea pace a somnului.

De ambele părți, băieții erau liniștiți. „Probabil că deja au adormit”, gândi mai departe. În dimineața următoare avea să îi laude pentru că nu au zăbovit mult până să se culce. „Sunt băieți buni”, continuă să cugete. „Da, chiar așa, a fost o adevărată plăcere să se ocupe de ei!”

Dar, ce-a fost asta? Mai mult ca sigur că auzul îi juca feste. După ce-i lăudase atât, doar nu aveau să-l dezamăgească prin neascultare! Și-a ridicat capul, ca să asculte mai bine. Da, nu se înșelase. Dintr-un cort, răzbăteau până la el șușotelile băieților. Are să meargă afară și le va spune băieților să tacă din gură. Iritat, ieși din sacul de dormit și pași apăsat spre cortul răzvrătit.

Și ce era această ofensă în plus? Băieții aprinseseră o lumină! O astfel de faptă era cu totul împotriva regulilor.

- Numai s-ajung la ei și-am să le spun eu câteva, să le-ajungă! murmură hotărât în sinea lui.

Încetini și-ncepu să pășească fără zgomot. Ajuns la cort, înșfăcă pânza de la intrare, dând-o la o parte și... rămase țintuit locului! Fața i se făcu roșie ca focul și, pe cât de silențios venise, lăsă pânza să alunece ușor, la loc, după care plecă.

- Oh, drăguții de ei! murmură cu duioșie. Când te gândești că eu voiam să-i bruffuluiesc pentru că fac zgomot, iar ei îngenuncheaseră împreună cu conducătorul lor de grupă, ca să se roage! Dragii de ei, știam eu că sunt băieți buni. Oh, cât mă bucur că nu m-au observat!

Mai târziu, i-a povestit pastorului toată întâmplarea.

- Când mă gândesc la ce mă pregătisem să le spun..., îmi arde obrazul de rușine. Dar ce-am văzut îmi umple inima de bucurie!

Da, băieții aceia învățaseră adevăratul sens al purtării cuviincioase în Casa Domnului.

7. SĂ AM ÎNTOTDEAUNA UN CÂNTEC ÎN NIMĂ.

ARMA CEA MAI TARE A DIAVOLULUI

Diavolul rămăsese fără bani sau cel puțin așa spune povestea și s-a hotărât să vândă dintre bunurile pe care le avea.

A anunțat ziua în care avea să aibă loc vânzarea, iar îngerii lui cei răi au zburat cu vestea pretutindeni. La data stabilită, o mare mulțime de clienți s-au îndreptat spre locul în care avea să se desfășoare vânzarea.

O dată ajunși, au putut vedea că diavolul deja își etalase cu mare grijă toate uneltele. Făcând înconjurul încăperii, au descoperit un instrument strălucind de lustruit ce era, cu o etichetă atașată, pe care se putea citi: „Gelozie”.

Pe același raft, se mai afla o unealtă destul de asemănătoare cu prima, purtând eticheta „Invidie”, iar alături, o alta numită „Lăcomie”. Pe următorul raft, se găsea „Egoism”, cu „Mândrie” aproape de el. Pe o altă masă erau expuse „Necurăție” și „Poftă”. Multe erau articolele expuse și fiecare avea atașată și eticheta cu prețul.

- Domnilor!

În sală s-a făcut liniște, iar Satana s-a urcat pe o platformă așezată la un capăt al sălii, adresându-se clienților cu următoarele cuvinte:

- Trebuie să știți că prețul înscris pe etichetă este cel de pornire. Articolele vor fi vândute clientului care va oferi cel mai mult peste suma respectivă.

- Uuuh! se auzi exclamând unul dintre clienți, înghiontindu-și însoțitorul. Ia te uită aici!

Unul dintre obiecte, în formă de sanie, se afla singur expus pe o masă. Numele lui era „Descurajare”, iar prețul era mai mare decât al oricărui alt exponat, fapt care stârnise exclamația de uimire a clientului respectiv.

- Mă întreb de ce o cere Satana atât de mult pe asta? Nu pare cine știe ce...

Și au pornit spre Satana pentru a afla răspunsul, dar tocmai atunci acesta a început licitația. Una câte una, uneltele au fost vândute. În timp ce toate au fost luate, „Descurajare” a rămas nevândută. Nimeni nu a vrut s-o achiziționeze, pentru că nimeni nu-și permitea prețul.

În cele din urmă, cei doi vizitatori au reușit să-l abordeze pe Satana.

- De ce ai stabilit un preț așa de mare pentru o unealtă cu o înfățișare atât de banală?

- Ha, ha! Și în ochii diavolului se aprinse un licăr răutăcios. „Descurajare” este instrumentul meu cel mai eficient. Cu el, pot să fac și pe cei mai tari sfinți să se supună voinței mele. Vedeți voi, continuă el chicotind, ei cred că descurajarea vine de la Dumnezeu. Dar, dacă eu reușesc să fac pe cineva bărbat sau femeie, băiat sau fată să înceapă să spună „Ce folos?”, „Ce folos să ții Sabatul?” sau „Ce folos să fii deosebit?” sau „Ce folos să fii creștin?”, pot să-l împing să facă orice vreau. Pot să-l fac invidios, egoist sau lipsit de bunătate. Pot să-l fac să înșele, să-și piardă cumpătul sau să nu asculte de părinți. Pot chiar să-l fac să fure sau să mintă. De aceea am și pus un așa mare preț pe această unealtă. Nu vreau s-o vând.

- Dar, întrebă unul dintre vizitatori, nu e nici un mijloc de apărare împotriva acestei... acestei arme?

- Nu, mârâi diavolul.

Dar, imediat, pâli și se rezemă tremurând de peretele din spatele mesei, în timp ce o lumină strălucitoare umplu sala și un înger din cer își făcu apariția.

- Există mijloc de apărare împotriva acestei unelte perfide, spuse acesta.

Și, ridicându-și brațul, proiectă sania în colțul cel mai îndepărtat al încăperii.

- Cu ce ai lovit-o? au întrebat vizitatorii.

Îngerul își deschise palma.

- Am izbit-o cu „Credința”. Aceasta este forța care biruie lumea, chiar credința noastră. Cel care are credință în Dumnezeu nu va fi niciodată doborât de descurajare.

- Dar de ce nu ai *distrus* unealta atunci când ai lovit-o? Nu va fi recuperată de diavol care o va folosi din nou?

- Ba da, răspunse îngerul. Este adevărat. Satanei trebuie să i se îngăduie să-i ispitească pe sfinți până la revenirea lui Isus. Dar când Isus va veni, „Descurajare” va fi nimicită împreună cu toate celelalte lucrări ale diavolului. Atunci cei care au biruit prin credință vor moșteni o cunună de slavă. Ei vor cânta cântecele Sionului și vor domni împreună cu Hristos pe vecie.

Ai simțit vreodată cât de greu este să cânti atunci când ești descurajat? Ai simțit vreodată cât de greu este să cazi în descurajare atunci când cânti?

Iată de ce Legea Exploratorului spune: „Voi avea întotdeauna un cântec în inima mea”, ca niciodată să nu fim descurajați de diavol.

CREȘTINII NU SUNT CATĂRI

Adevărații creștini cântă mult. Bineînțeles, nu rock-and-roll. Acest gen de muzică este inspirat de Satana. Nu toate cântecele fredonate de oameni ar trebuie să se afle și pe buzele creștinilor. Înainte să păcătuiască, Satana a fost conducătorul corului ceresc. El știe o grămadă de lucruri despre muzică. După ce a fost izgonit din ceruri, a stricat muzica, la fel cum a stricat orice lucru bun făcut de Dumnezeu pentru noi. Deci, păstrează un cântec în inimă, dar ai grijă să fie unul dintre cântecele lui Dumnezeu!

Ai auzit de băiatul care s-a aplecat peste țarc, studiind atent un catâr cu fața lungă. În cele din urmă, a tras concluzia: „Tu trebuie să fii un bun creștin: arăți tot timpul așa de trist!”. Băiatul nu știa cum

sunt adevărații creștini, căci creștinii veritabili sunt persoane fericite care deseori își dezvăluie fericirea prin cântec. Nimic nu se compară cu un cântec bun, pentru menținerea tonusului credinței. Iar creștinii ar trebui să fie plini de voie bună chiar și în momentele cele mai grele. Chiar și dacă s-ar afla pe un vas care se scufundă!

FIȚI CU VOIE BUNĂ!

Era o zi rece, cu cer cenușiu. Vasul amenința să se scufunde din clipă-n clipă, iar cei de la bord riscau să se înece. Atunci Pavel s-a ridicat în picioare și le-a zis:

- Fiți cu voie bună!

Fiți cu voie bună!? Absolut! De 14 zile erau împinși de un vânt puternic care clătinase și scuturase vasul, amenințând să-i arunce pe un țărm cu nisipuri mișcătoare, unde aveau să fie îngropați de vii. Au aruncat peste bord toată încărcătura, toate pânzele și cea mai mare parte a frânghiilor. Au aruncat în mare tot ce aveau și, după toate acestea, Pavel le spune să fie fericiți! Cum de putea spune așa ceva? Acesta le-a explicat:

- Dumnezeu a făgăduit: „Nici unul dintre voi nu va pieri și nu va fi altă pierdere decât a corabiei” (Fapte 27:22).

Și așa s-a și întâmplat. Într-adevăr, corabia a fost pierdută, dar toți cei de la bordul ei au ajuns cu bine la țărm, după cum spusese Dumnezeu.

În toate problemele, Dumnezeu este încă la conducere și, atunci când El ia în stăpânirea Sa viețile noastre, poți să cânti și să fii fericit. De fapt, ar fi o prostie să fii trist și îngrijorat.

Pavel a cântat atunci când era naufragiat. A cântat când se afla în închisoare, cu spatele sângerând și cu picioarele prinse în cătușe. Pe când el și Sila cântau, a avut loc un cutremur de pământ, iar soldatul care răspundea de prizonieri a fost iertat de păcatele lui și, chiar în acea noapte, a fost botezat împreună cu familia sa. Nimic nu-l putea împiedica pe Pavel să fie cu voie bună.

Într-o zi, a fost adus la Hristos un om paralizat, care nu putea nici măcar să se scoale din patul său. Isus i-a spus: „Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate!” (Matei 9:2).

Într-o altă ocazie, Isus le-a spus ucenicilor că urma să fie luat de la ei. Urma să fie biciuit și răstignit. Spre uimirea ucenicilor, a spus: „Bucurați-vă!”. „În lume veți avea necazuri: dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.”

Cu puțin înainte, El le enumerase încercările și necazurile care vor veni peste lume, mai ales în timpurile din urmă. Încă o dată, le-a dat acea poruncă surprinzătoare de a se bucura. „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie” (Luca 21:28).

Atâția oameni îi consideră pe adventiști ca fiind „acei oameni care nu consumă carne.” Dumnezeu nu a intenționat niciodată aceasta. El vrea ca noi să fim cunoscuți drept „acei oameni veseli, care mereu sunt fericiți în sufletul lor”.

Și de ce n-am fi? Tot ce ni se întâmplă face parte din marele plan al lui Dumnezeu. El ne păzește de pericole. El ne iartă păcatele. El a biruit lumea, izbânda noastră este sigură și fiecare lucru rău ce ni se întâmplă reprezintă dovada faptului că venirea Lui este aproape. În curând vom fi în ceruri!

Avem toate motivele să fim cei mai fericiți oameni din lume!

Așa că haideți „să fim întotdeauna cu voie bună” și cu un cântec în inimă!

8. SĂ MERG ORIUNDE MĂ TRIMITE DUMNEZEU

ȚI-A SPUS DUMNEZEU?

Bătrâna doamnă lăasă să-i lumineze fața cel mai încântător zâmbet – cel pe care îl rezerva „băieților drăgălași”.

- Și acum, puiule, întreabă ea, ce-o să te faci când vei fi mare?

Presupun că întrebarea aceasta ți-a fost pusă de sute de ori. Tu te roșești, începi să te foiești și bolborosești ceva de genul: „Păi, nu știu...” Dă-mi voie să-ți fac o sugestie.

Răspunde: „Dumnezeu încă nu mi-a descoperit cu ce anume mă voi ocupa, însă, când va veni timpul să știu, El îmi va spune.”

Vezi tu, așa și trebuie să fie. Noi trebuie să-I dăm voie lui Dumnezeu să ne spună care anume ne va fi meseria.

Să presupunem că Jimmy merge la d-na Higgins, vecina care locuiește cu câteva case mai jos, și-i spune:

- D-nă Higgins, aș vrea să lucrez pentru dumneavoastră în fiecare duminică dimineața. Mă angajați?

D-na Higgins îi spune:

- Jimmy, poți face tu treabă? Nu pari foarte mare.

- Oh, da, o pot face, răspunde Jimmy, umflându-și pieptul. Sunt foarte puternic!

- Bine atunci. Te angajez să lucrezi pentru mine. Duminică dimineața, la ora 9, să fii aici.

- Mulțumesc, d-nă Higgins, spune Jimmy și fuge înapoi acasă.

Acum, Jimmy ar trebui să-și petreacă tot restul săptămânii încercând să se hotărască ce treabă va face pentru d-na Higgins duminică dimineața? Ar trebui să-și spună în sine: „Ia să vedem. Să tund peluza sau să plivesc buruienile din stratul cu flori?”.

Bineînțeles că nu! Jimmy nu ar trebui să piardă nici un minutel pentru a hotărî ce anume va face pentru d-na Higgins, duminica următoare. El a intrat în slujba d-nei Higgins care, fiind șefa, îi va spune ce anume trebuie să facă.

Când sosește dimineața de duminică, Jimmy poate se va gândi că ar fi bine să tundă peluza din fața casei d-nei Higgins. Dar, când bate la ușă, cu un minut înainte de ora 9, d-na Higgins vine la ușă și-i spune: „Jimmy, uite sapa soțului meu: ia-o și vino să lucrăm împreună în grădina de zarzavat din spatele casei. Vreau s-o sapi, ca eu să pot semăna niște semințe.” Și toată dimineața, Jimmy va săpa!

Când te predai lui Dumnezeu, te „pui în slujba Lui” la fel cum Jimmy s-a pus în slujba d-nei Higgins. Și atunci Dumnezeu este Acela care va hotărî ce anume vei face.

D-na Higgins ar putea să-l sune pe Jimmy marți și să-i spună exact ce anume așteaptă de la el să facă sau ar putea să-l sune joi – sau în oricare altă zi a săptămânii. Ba ar putea să aștepte până la ora 9, duminică dimineața. Uneori, Dumnezeu le spune băieților și fetițelor, foarte devreme în viață, ce anume vrea ca aceștia să facă atunci când se vor face mari. Dar El nu procedează întotdeauna astfel. Poate că ție ți-a descoperit pe când aveai 7 ani. Poate va aștepta până împlinești

17 ani. Sau ar putea să nu-ți spună decât când vei fi ajuns mult mai în vârstă.

Dar, dacă ți-ai încredințat Lui viața, El îți va spune la timpul potrivit și îți va fi foarte clar ce anume dorește să faci.

De aceea, atunci când cineva te întreabă: „Ce vei face când vei fi mare?”, cel mai potrivit este să răspunzi: „Dumnezeu nu mi-a descoperit încă, dar când va dori să aflu, cu siguranță îmi va spune.”

CUM A AFLAT ISUS

Poate te va surprinde ceea ce îți voi spune, dar în acest mod a aflat Isus care avea să fie lucrarea vieții Lui. Dacă ai crezut că, pe la vârsta de 2 ani, El deja știa că venise în lume pentru a muri pentru păcatele oamenilor, te înșeli! Isus nu a cunoscut care era misiunea Lui până la vârsta de 12 ani, când a mers cu părinții la Ierusalim, pentru a sărbători Paștele, conform obiceiului.

Înainte de călătorie, El studiase Biblia cu multă atenție, dar fără să realizeze că El era Mielul care avea să fie jertfit pentru păcatele omenirii. Observați cu atenție ceea ce Ellen White a scris în cartea *Hristos, Lumina lumii*. În timpul vizitei la Ierusalim, „pentru prima dată... Isus privea asupra Templului. El văzu preoții îmbrăcați în veșminte albe, îndeplinind slujba lor solemnă. Privi la victima însângerată de pe altarul de jertfă. ... Zi de zi, El vedea însemnătatea ei tot mai clar. Fiecare act era văzut în strânsa legătură pe care o avea cu propria Sa viață. Noi îndemnuri se nășteau în lăuntrul Său. Tăcut și adâncit în cugetare, părea că studiază o mare problemă. Atunci se descoperea Mântuitorului taina misiunii Sale” (*Hristos, Lumina lumii*, 78-79). Nici chiar atunci nu-i era cu totul clară lucrarea pe care trebuia s-o împlinească.

Mai târziu, Isus petrecea nopți întregi studiind Biblia și rugându-Se, ascultând când Tatăl Său Îi descoperea lucrările pe care le avea de făcut a doua zi pentru El.

La fel, Dumnezeu îți va descoperi misiunea ta în viață dacă încă de mic te vei dedica Lui, făgăduindu-I că vei lucra pentru El. Încearcă și vezi care vor fi rezultatele în cazul tău.

CUM VORBEȘTE DUMNEZEU?

E lesne de înțeles cum va proceda d-na Higgins ca să-i spună lui Jimmy ce anume să facă în curte. Dar cum poți ști când îți vorbește Dumnezeu? El ne vorbește în multe moduri – prin intermediul Bibliei, al impresiilor, prin conștiință, prin împrejurările în care suntem aduși și prin talentele noastre.

Bineînțeles, toți tinerii adventiști cunosc din studiul Bibliei că marea lucrare pe care Dumnezeu dorește s-o facem este proclamarea întregii solii îngerești în toată lumea. Dar, mai precis, care parte a lucrării îți revine ție? Un punct de plecare în a descoperi ce anume dorește Dumnezeu de la tine poate fi întocmirea unei liste cu talentele personale. Pentru ce lucrare te-a echipat El?

Talentele sunt ca uneltele. Prin cercetarea talentelor noastre, putem căpăta o mai bună înțelegere a ceea ce Dumnezeu dorește să facem.

În povestioara cu Jimmy, atunci când d-na Higgins a deschis ușa și băiatul a văzut sapa în mâna dânzei, și-a dat seama ce urma să facă.

Nu ar fi fost caraghios ca d-na Higgins să-i înmâneze lopata, ca după aceea să-i ceară să vopsească veranda? Și ar fi fost chiar mai caraghios dacă Jimmy ar fi încercat să vopsească veranda cu sapa!

Deci, fă o listă cu talentele personale. Poți ține discursuri în fața clasei? Poate că Dumnezeu îți spune că dorește să devii pastor sau profesor.

Poți repara diverse lucruri care se strică pe lângă casă? Poate că Dumnezeu dorește să lucrezi pentru El ca mecanic sau inginer. Fiecare instituție adventistă are nevoie de cel puțin un om care se pricepe la astfel de lucruri, iar cele mai multe au nevoie chiar de mai mulți. Poate că El vrea să te faci tipograf sau tehnoredactor într-una dintre casele de editură ale bisericii.

Îți este ușor să scrii? Poate că Dumnezeu te-a înzestrat să devii scriitor sau editor.

Desenezi frumos? Dumnezeu poate dori de la tine să ilustrezi cărți și reviste adventiste. Sau poate ar trebui să te faci fotograf.

Îți plac sporturile? Ești curajos? Dumnezeu poate avea în vedere pentru tine o misiune în zonele primejdioase ale lumii.

Îți place să ai grijă de cei bolnavi? Poate că Dumnezeu te-a chemat să lucrezi ca infirmieră sau medic.

Școala este pentru tine floare la ureche? Poate că Dumnezeu încearcă să-ți descopere că vrea să optezi pentru una dintre profesiile care necesită îndelungă pregătire universitară – cum ar fi pastorația, medicina sau învățământul. Sau poate vrea să devii asistent-șef, cu studii superioare. Poate dorește să ajungi trezorier sau să corectezi manuscrisele ce urmează a fi tipărite.

John Glenn, astronautul, a descoperit încă de mic că putea repara mașini în garajul tatălui său. În liceu, a urmat un curs de inginerie și câteva lecții de zbor. A descoperit că putea învăța să piloteze mai repede decât majoritatea colegilor. Mai târziu, în timpul Războiului din Coreea, avionul lui a fost lovit de mai multe ori. A mai descoperit că mintea îi lucra foarte repede, astfel încât întotdeauna își dădea seama ce are de făcut pentru a se întoarce cu bine acasă. Dumnezeu l-a înzestrat pe John Glenn exact cu acele talente de care avea nevoie pentru a fi primul american care a încercuit pământul pe orbită. Prin urmare, nu amâna să faci lista talentelor tale.

Cultivă-ți talentele și urmează călăuzirea lui Dumnezeu, fără abatere, iar viața ta va fi folosită conform voinței Lui.

Nu trebuie să aștepti până te faci mare pentru a face lucrarea lui Dumnezeu, mergând oriunde te va trimite El. Sunt misiuni ce te așteaptă să le împlinești chiar acum, acasă și la școală.

CU PUȚIN AJUTOR

Lucruri ciudate se întâmplau în clasa Robertei. Un elev se ridica în picioare și părăsea sala de cursuri. După aproximativ 15 minute, revenea și făcea semn altui elev care, la rândul lui, se ridica și pleca.

Cu toate că o astfel de activitate ar fi părut stranie unei persoane care s-ar fi nimerit din întâmplare pe-acolo, era ceva foarte simplu și potrivit pentru cei care știau despre era vorba.

De câteva săptămâni, pastorul bisericii condusese o clasă de botez. După ce toate lecțiile au fost parcurse, i-a întrebat pe elevi dacă doresc să-și predea viața lui Hristos și să fie botezați. A notat numele celor care și-au exprimat dorința ridicând mâna și i-a înștiințat că avea să

vină la școală, în câteva dimineți, pentru a discuta cu fiecare dintre ei, în particular.

Și acum se apropia de încheiere. Roberta se uită prin clasă pentru mai multă certitudine. Știa că Jack și Rachel nu se înscriuseră, deoarece primiseră deja botezul. Și nici George, dar acesta încă nu-și propusese acest lucru. De fapt, el făcea haz pe seama acestei chestiuni.

- A rămas doar Carol – în afară de mine, se gândi Roberta. Oh, Doamne, dar eu n-am ridicat mâna zilele trecute și pastorul n-o să mă cheme, iar eu vreau așa de mult să fiu botezată!

Încercă să se concentreze asupra lecțiilor, dar chiar atunci Duhul Sfânt îi vorbea, iar ea trebuia să asculte.

Imediat, profesorul anunță că era timpul pentru pauză. Roberta ieși împreună cu ceilalți, însă cu o față așa de tristă, că Patsy veni la ea s-o întrebe care-i necazul.

- Vreau să fiu botezată, îi explică Roberta. Și nu se poate, pentru că nu i-am dat pastorului numele meu.

- Dar e simplu: nu trebuie decât să-i spui.

- Nu pot, mi-e așa de frică!

- Oh, nu, o ironiză cu blândețe Patsy. Nu de pastorul nostru! E o persoană așa drăguță!

- Dar, *mi-este* frică! insistă Roberta.

Și arăta așa de îngrijorată și de abătută, că Patsy îi oferă o îmbrățișare ca s-o mai înveselească.

- Uite cum facem, spuse Patsy, cu fața luminându-se. Vin cu tine. Ce zici? Chiar acum merg să cer voie profesorului. În cazul acesta, nu mai ai de ce să te temi!

- Mulțumesc mult, răspunse Roberta, radiind de fericire pentru prima dată în acea dimineață.

Astfel, câteva minute după terminarea pauzei, două fete intrară în cămăruța în care examinase copiii care doreau să fie botezați. Ceea ce explică și faptul că Roberta a fost botezată împreună cu alții, câteva Sabate mai târziu.

Patsy a făcut lucrarea lui Dumnezeu chiar în clasa ei, și cu rezultate minunate.

Iar acum, pregătindu-ne să încheiem această carte despre Angajamentul și Legea Exploratorului, vreau să visezi cu ochii deschiși! Da, da, ai înțeles bine!

WISEAZĂ CU OCHII DESCHIȘI!

Un băiat stătea pe plajă și privea spre ocean. Și cum privea, s-a cufundat în visare.

Tot visând așa, a zărit plutind în fața lui o corabie prima corabie ce avea să parcurgă tot drumul până în China. Era încărcată cu condimente, cu aur și argint, iar el era căpitanul. Era cel mai bogat om din țară și, pe oriunde trecea, lumea se pleca înaintea lui și-l lăuda pentru curajul lui.

Într-o bună zi, băiatul chiar a ajuns căpitanul unei corăbii care a mers acolo unde nici un alt căpitan nu îndrăznise să-și conducă vasul, și pentru aceasta a fost onorat. A fost nevoie de muncă multă și grea, multe au fost întârzierile și dezamăgirile între ziua în care Cristofor visase pe plajă și ziua în care *Nina*, *Pinta* și *Santa Maria* au ridicat ancora din Palos, în 1492, însă la fel de sigur se poate afirma și că, dacă nu ar fi visat cu ochii deschiși pe când era doar un copilandru, Cristofor Columb nu ar fi descoperit America, atunci când a ajuns la vârsta maturității.

Sper că și tu visezi cu ochii deschiși. Perioada cuprinsă între 10 și 15 ani este un răstimp de visare cu ochii deschiși. Se cuvine să visezi! Trebuie să visezi!

Visează gânduri îndelungi despre ce vei fi în anii ce vor veni.

Visează la a deveni pastor. Privește oamenii care stau înaintea ta în biserică, ascultând vrăjiți cum le vorbești despre dragostea lui Hristos și despre revenirea Lui. Ei vin la tine cu problemele lor, iar tu îi ajuți să le rezolve. Stai treaz până târziu în noapte, ca să conduci pe un păcătos la pocăință. Pastorația este cea mai înaltă și cea mai nobilă dintre toate profesiile, iar, dacă Dumnezeu te cheamă să fii pastor, vei lucra mai mult decât alții. Dar tu vei primi cea mai bună răsplată dintre toți.

Visează la a te face profesor, stând înaintea unei clase de copii silitori și povestindu-le despre minunile pe care Dumnezeu le-a făcut în lumea din jurul lor.

Visează la a deveni misionar, ducând Evanghelia acolo unde Hristos nu a mai fost propovăduit.

Visează la a deveni asistent sau tipograf, scriitor sau artist.

Visează la a deveni constructor, în cazul în care lucrurile mecanice îți trezesc cel mai mult interesul. Visează la ziua în care vei păși într-o biserică, putând spune: „Oamenii se pot închina aici pentru că eu am ridicat această clădire.” Treci pe lângă o școală, vezi copiii învățând înăuntru și-ți spui: „Ei învață aici pentru că eu am luat parte la clădirea acestei școli. Eu am așezat cărămida” sau „am realizat instalația electrică” sau „sistemul de încălzire”. Lucrarea electricianului, a zidarului, a instalatorului toate sunt valoroase atunci când sunt închinare Domnului.

În toate planurile tale, aspiră la lucruri mari. Pune-ți ținte înalte! Și fii sigur că Dumnezeu te poate ajuta să faci chiar mai mult decât ai visat vreodată. „Mai sus decât ar putea ajunge gândul omenesc cel mai înalt este idealul lui Dumnezeu pentru copiii Lui” (*Educație*,18).

Prin harul lui Dumnezeu, nu numai că vei păzi Legea și Angajamentul Exploratorului, ci vei atinge idealul plin de glorie, pe care Dumnezeu l-a stabilit pentru tine. Vei merge pe cărarea fericirii spre cer!

III. ANEXA

Povestiri suplimentare (scrise pentru a explica varianta americană a Angajamentului Exploratorului)

A. VOI FI CURAT

LOCOMOTIVA NU VREA SĂ PORNEASCĂ!

Dacă Robert nu mi-ar fi prieten, probabil că nu aş fi crezut această istorioară. Robert este unul dintre fotografiile care au lucrat pentru publicația *Guide* și este o persoană cu adevărat onestă.

A învățat la Liceul Adventist din Union Springs, statul New York. Este un oraș mic, situat în apropierea căii ferate. Robert mi-a povestit că, într-o după-amiază, împreună cu câțiva prieteni, observând pufăitul unei locomotive, departe, pe o linie secundară, au mers să privească. (Aceasta se întâmpla pe vremea când trenurile încă mai foloseau forța aburului.)

Mecanicul i-a observat pe băieți și a coborât din cabina sa, pentru a vorbi cu ei. Băieții aveau o grămadă de întrebări la care mecanicul s-a străduit să răspundă cât mai bine. Aceștia erau foarte impresionați de forța extraordinară a mașinăriei.

- Bănuiesc, a spus unul dintre ei, că atunci când locomotiva dumneavoastră are de gând să pornească, orice altceva trebuie să se dea la o parte și să-i facă loc!

- Cam așa ceva, a încuviințat mecanicul.

Apoi, cu un licăr în ochi, a adăugat:

- Și totuși, este ceva ce nu poate fi dat la o parte!

- Aaa, vă referiți la ceva de genul unui camion plin cu cărămizi, oprit de-a curmezișul șinelor, a presupus Dick.

- Nicidecum! E vorba de ceva ce am în buzunar.

- Ce?! au îngăimat băieții. Imposibil!

Mecanicul scoase la iveală un pumn de monede dintre care luă două, iar pe restul, le vârî la loc, în buzunar.

- Aceste monede sunt suficiente pentru a nu da voie trenului să pornească.

- A, râdeți de noi, spuse Jack.

- Nu, chiar deloc, zâmbi mecanicul.

- Atunci, demonstrați-ne, l-au provocat băieții.

Mecanicul îngenunche și așeză monedele pe șină, chiar lângă roțile din față, apoi se urcă în cabină. Aburul erupse din cilindri și fum negru năvăli afară pe coșuri. Motorul fremătă de viață și de energie. Dar roțile erau neputincioase, prea slabe ca să poată trece peste acele monede mici.

Băieții priveau cu uimire, în timp ce mecanicul zâmbea. Opri motorul și coborî din cabină.

- Acum, voi muta monedele la nu mai mult de jumătate de centimetru depărtare de roți. Și atunci să vedeți ce-are să se întâmple!

De data aceasta, cu monedele la o distanță de câțiva milimetri, locomotiva s-a avântat înainte, iar bieții bănuți au fost zdrobiți de masa uriașă a colosului de metal.

Ei bine, aceasta e ceea ce mi-a povestit Robert. Unora nu le plac predicatorii care atașează la finalul povestirilor câte o concluzie moralizatoare, așa că mă voi abține. Am să te las pe tine să faci acest lucru. Ce va fi? Ceva despre lucrurile mici care ne împiedică înaintarea spre ceruri? Sau, poate, cu cât mai greu este să stopezi un obicei rău, deja format, decât să te abții de la a-l forma? Sunt curios la ce te-ai gândit.

Ar putea fi acesta motivul pentru care să-L rugăm pe Dumnezeu să ne păstreze curați, fără nici o fărâmbă de răutate în inimile noastre?

Pentru băiețelul care a trăit sub semnul lui „*dar*”, ar fi putut fi cu atât de mult mai bine, dacă, fără încetare, ar fi dat voie harului lui Dumnezeu să-l păstreze curat.

BĂIEȚELUL CARE A TRĂIT SUB SEMNUL LUI „DAR”

Băiețelul se numea Ozia. El a ajuns rege pe când avea doar 16 ani. Se simțea extrem de tânăr atunci când s-a urcat pe tron și nu era deloc sigur pe sine. Așa că L-a rugat pe Dumnezeu să-l ajute și, prin harul Domnului, a început să facă lucruri extraordinare.

De exemplu, a invadat ținutul filistenilor. De sute de ani, încă din timpul lui Samson, aceștia nu făcuseră decât necazuri poporului Israel. Iar acum, Ozia a mășăluit în interiorul ținutului acestora, a înconjurat și a capturat Asdodul, una dintre cele mai importante cetăți ale filistenilor, după care i-a dărâmat zidul. Nici chiar David, care toată viața lui duse război împotriva filistenilor, nu reușise vreodată să dărâme zidurile vreunora dintre cetățile lor importante.

Astfel, Ozia i-a înfrânt pe filistenii. Apoi s-a luptat cu arabii și i-a bătut. S-a războit cu maoniții și i-a înfrânt și pe aceștia. Până și amoniților li se făcuse frică de el. Amoniții invadaseră Israelul pe vremea când Iefta era judecător. Ei și-au bătut joc de solii pe care David i-a trimis în capitala lor. Nu s-au sfiit să riposteze nici pe vremea marelui rege Iosafat. Dar cu Ozia în fruntea Regatului Iuda, amoniții au trimis daruri bogate la Ierusalim, fără ca măcar să li se fi cerut așa ceva.

Biblia spune că Ozia „a făcut ce este bine înaintea lui Dumnezeu... Și în timpul când a căutat pe Domnul, Dumnezeu l-a făcut să propășească” (2 Cronici 26:4.5).

Ozia a ajuns din ce în ce mai puternic. A fortificat Ierusalimul, ridicând turnuri. Nu avea la dispoziție o bază gen Cape Canaveral, cu experți care să proiecteze rachete mai mari și mai performante, dar și în armata lui exista un departament de cercetare, în cadrul căruia oameni pricepuți, „meșteri”, inventau mașini de aruncat pietre și săgeți mai departe decât ar fi putut-o face altcineva.

Ozia dispunea, de asemenea, de avanposturi pentru avertizare. În deșert, departe de Ierusalim, el a construit turnuri pe care le-a populat cu trupe, pentru ca armatele invadatoare să fie întâmpinate cu mult înainte să ajungă în capitala țării și pentru a putea fi trimiși mesageri care să avertizeze Ierusalimul spre a se pregăti de atac. Într-un fel, acestea erau similare aparatelor radar ce semnalizează din timp orice tentativă de atac din partea inamicilor.

Cât timp a slujit Domnului, Ozia a prosperat și din punct de vedere material. După un timp, a ajuns să aibă atât de multe vite, că apa nu mai era suficientă pentru a acoperi nevoile lor, astfel că au trebuit săpate alte fântâni spre a putea fi exploatate pășuni mai întinse pentru imensele turme de vaci, oi și capre.

Păcat că istoria nu se termină aici! Versetul 16 din 2 Cronici 26 începe cu acel cuvânt teribil, *dar*. Citim de la versetul 15 că Ozia „a fost ajutat în chip minunat până ce a ajuns foarte puternic. DAR când a ajuns puternic, inima i s-a înălțat și l-a dus la pieire. A păcătuit împotriva Domnului Dumnezeuului său.” Ozia s-a încumetat să aducă tămâie în Templu, lucru ce nu putea fi făcut decât de preoți. Marele preot l-a avertizat să nu facă așa ceva, dar el s-a încăpățânat, chiar și când preoții au încercat să-l oprească. Instantaneu, fruntea regelui s-a acoperit cu lepră și lepros a rămas până în ziua în care a murit. Fiul său a trebuit să preia conducerea regatului.

Ce păcat că o viață atât de bună a fost ruinată de un *dar!* Nu lăsa ca un *dar* să o ruineze și pe a ta!

În orice caz, trebuie să fim realiști. Chiar dacă vrei să fii cu totul și cu totul curat și lipsit de păcat și chiar dacă te rogi în fiecare zi ca harul lui Dumnezeu să te ajute, nu e exclus să recazi în păcat. Ni se întâmplă tuturor, o recunoaștem cu tristețe. Și atunci? Există vreo modalitate de îndepărtare a tuturor *dar*-urilor și de spălare a tuturor petelor? Da! Isus a murit ca să ne poată ierta. Biblia spune: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9).

Ai băgat de seamă cum e când mama te trimite să te speli pe mâini, înainte de masă? După ce tu consideri că ți-ai spălat suficient mâinile, ea le cere la verificat, după care te trimite să te speli din nou. Dar îți mai aduci aminte când mama îți făcea baie? După ce termina, erai curat peste tot – gât și urechi, genunchi și picioare. Aceasta face și Isus atunci când Îi spunem că ne pare rău că am păcătuit. El ne curăță de *toată* nelegiuirea noastră. Suntem complet curați.

Tot cu această curățare de păcat au de-a face și botezul și spălarea picioarelor. Dacă încă nu te-ai botezat, probabil că te-ai gândit în mod serios la aceasta. Cât despre Sfânta Cină, ar trebui să te împărtășești și tu cu pâine și cu vin?

Dacă ești deja botezat, ar trebui să procedezi asemenea lui John.

SPĂLAREA PICIOARELOR

John participă cu regularitate la serviciul Sfintei Cine, dar mereu îi spune fratelui său mai mic, Walt, să stea de-o parte și să privească. „Nu poți lua parte la aceasta înainte de a fi botezat.”

Are dreptate John? Da.

Când cineva îți spală picioarele, cu ocazia serviciului umilinței, are loc ceva mult mai adânc decât ceea ce poți vedea. Isus îți spală păcatul din inimă.

Știm aceasta deoarece, atunci când a spălat picioarele ucenicilor Săi, Isus a spus: „voi sunteți curați, dar nu toți” (Ioan 13:10). El a spălat picioarele fiecărui ucenic cu egală atenție și, în tot acest răstimp, unsprezece dintre ei au lăsat ca egoismul, mândria, spiritul critic să fie îndepărtate o dată cu praful de pe picioare. Dar unul dintre ucenici s-a agățat cu îndărătnicie de păcatele lui. El nu era curat atunci când Isus a terminat spălarea. Numele lui era Iuda Iscarioteanul.

Toate acestea înseamnă că, dacă luăm parte la serviciul spălării picioarelor cu un spirit sincer și într-o atitudine de pocăință, putem fi siguri că, la terminare, toate păcatele noastre au fost îndepărtate.

Dar are John dreptate atunci când îi spune lui Walt că nu poate lua parte la această ceremonie deoarece nu este botezat? Da. Mai întâi trebuie să aibă loc botezul.

Să zicem că ai jucat fotbal într-o zi toridă. La final, mergi în casă ca să-ți iei haine curate. Ești plin de praf, șiroind de transpirație. Mai întâi trebuie să faci un duș și să te speli pe tot corpul ca să fii din nou curat.

O dată dușul făcut, te îmbraci cu haine curate și petreci restul după-amiezii meșterind la macheta unui trenuleț electric. Când se apropie ora cinei, mama îți spune:

- În seara aceasta luăm cina în oraș. Du-te și schimbă-te cu pantalonii cei buni și cu bluza cea nouă pe care ți le-am pus pe pat.

Mai e nevoie să faci duș? Bineînțeles că nu. Nu trebuie decât să te speli pe mâini și atâta tot.

Tot la fel stau lucrurile și cu botezul și spălarea picioarelor. Înainte

de botez, suntem atât de murdari de păcat, încât simpla spălare a picioarelor nu ne poate face suficient de curați pentru a ne înveșmânta în hainele neprihănirii lui Hristos. Avem nevoie să ne spălăm complet. Și aceasta se întâmplă cu ocazia botezului.

După aceea, ar fi extraordinar dacă nu am mai păcătui deloc. Atunci nu am mai avea nevoie de spălarea picioarelor. Dar, din nefericire, mai păcătui. Și aceste păcate trebuie îndepărtate pentru a putea primi noile binecuvântări, mai bogate, pe care Dumnezeu dorește să ni le ofere. Aceste păcate mici sunt îndepărtate de la noi cu ocazia spălării picioarelor.

Așa că, dacă ai fost botezat, nu sări niciodată peste serviciul spălării picioarelor. Și dacă nu te-ai botezat încă, ce mai aștepti?

B. VOI FI AMABIL

INVITATA EI

Într-o seară, exploratorii s-au întâlnit să se plimbe pe role. Evelyn și-a invitat o prietenă, Marjorie, să se plimbe împreună. O dată ajunse în sala de sport, au mers și au închiriat două perechi de role. Dar, de cum și-au pus rolele, și-au dat seama că ceva nu este în regulă. O roțiță de la una dintre rolele lui Marjorie era blocată.

Fetele nu au vrut să se plângă de acest inconvenient, așa că s-au hotărât să se descurce pe cât puteau de bine. Au făcut câteva ture, Marjorie forțând constant roțița îndărătnică.

Deodată, pe când Marjorie se apropia de marginea arenei din sala de sport, roțița înțepenită s-a desprins, rostogolindu-se la o oarecare distanță.

Imediat, cineva a alergat spre mine, eu fiind directorul clubului de exploratori.

- Lui Marjorie i s-a desprins o roțiță de la rolă, am fost atenționat.

Întrucât observasem deja ce se întâmplase, i-am spus lui Marjorie să recupereze roțița, iar eu am pornit în căutarea nitului cu care era fixată. Cum mai făcusem treaba aceasta de nenumărate ori, eram sigur că nu-mi va lua foarte mult timp să pun roțița la loc. Însă curând mi-am dat seama că mă confruntam cu un caz mult mai dificil decât cele anterioare.

- Aveți puțină răbdare, le-am spus fetelor. Am să îl rog pe administrator să ne ajute.

Acesta s-a declarat la fel de sigur ca mine că va putea repara roțița, dar, cinci minute mai târziu, avea să dea din cap, descumpănit.

- Degeaba, nu am uneltele potrivite.

Biata Marjorie arăta așa de tristă, că m-am hotărât să mai fac o încercare de a repara roțița pe care am montat-o și demontat-o de câteva ori la rând. Dar fără nici un rezultat. Roțița nu putea fi fixată.

- Îmi pare rău, i-am spus lui Marjorie. Am făcut tot ce s-a putut. Nu-ți rămâne decât să ceri o altă pereche de role.

- Am cerut deja, ne-a anunțat Evelyn.

- Și ni s-a spus că nu mai este nici o pereche numărul meu, a adăugat Marjorie.

Păcat că fetele nu apucaseră să facă decât câteva ture și rămăsese mai mult de o oră până când părinții veneau să le ia.

Chiar atunci a trebuit să plec, fiind solicitat de altcineva, nu fără a mă întreba ce aveau să facă fetele cu timpul care le rămăsese la dispoziție. Oare Evelyn se va plimba cu rolele, lăsând-o pe Marjorie singură?

În nici un caz! După numai câteva minute le-am revăzut. Și nu mică mi-a fost surpriza să le văd pe amândouă stând pe margine, cu rolele alături!

- Evelyn, am strigat eu, tu de ce ți-ai scos rolele?

- Marjorie este invitata mea, așa că îi țin companie.

Pentru tot restul serii, Evelyn nu a mai făcut nici măcar o tură cu rolele, deși ar fi putut. A rămas lângă prietena ei pentru ca aceasta să nu fie tristă din pricină că rola ei se defectase.

Cred că a fost unul dintre cele mai drăguțe gesturi la care am asistat.

Ai remarcat ce anume te determină să simpatizezi anumite persoane? Observă cu atenție! Dacă cineva este amabil cu tine, nu se poate să nu-ți placă persoana respectivă. Chiar și dacă este vorba de o matahală de camionagiu!

CAMIONAGIUL AMABIL

Doamna Krimmel se afla la volanul mașinii, pe o șosea pustie, când făcu până la una dintre anvelope. Iar ea habar nu avea cum să o repare!

Se dădu jos din mașină, uitându-se neajutorată la roata-problemă. Până la orașul de unde plecase erau cel puțin 8 kilometri și nu avea nici cea mai mică idee despre distanța care era până la următorul oraș.

Deodată observă un camion imens venind în direcția ei. Se apropia cu o viteză impresionantă, doamna Krimmel fiind nevoită să facă un salt înapoi pentru a se da la o parte din calea acestuia în timp util. Mașina se zdruncină, iar pământul se clătină sub picioarele ei. Preț de o clipă, crezu că va fi zvârlită la pământ de suflul creat de trecerea camionului.

- Șofer prost și nesimțit! strigă ea. Parcă ar fi șoseaua lui. Și, mă rog, ce motiv avea să conducă așa de repede? Dacă aș fi polițist, l-aș trage pe dreapta și i-aș da o amendă să-l usture bine. Pe deasupra, i-aș lua și carnetul ca să nu mai pună mâna pe volan tot restul vieții lui. Asta i-aș face! Șoselele ar fi mult mai sigure cu astfel de indivizi în pușcărie. Și acum, să vedem ce se poate face cu cauciucul meu. Numi dau seama cum aș putea să-l repar. Of, Doamne!

Un sunet ciudat îi ajunse la ureche și ridică ochii să vadă despre ce este vorba. Spre marea ei uimire, era același camion revenind spre ea, cu aceeași viteză considerabilă, dar cu spatele!

Când ajunse la numai câțiva centimetri de mașina ei, șoferul opri și, sărind din camion, alergă spre ea.

- nă seara, doamnă, i se adresă el cu amabilitate. Pană de cauciuc?

- Păi da, îi răspunse ea slab.

- În cazul acesta, dacă îmi veți da cheile ca să pot deschide portbagajul unde se află rezerva, am să încerc să vi-l schimb.

Într-o clipită sau cel puțin așa i se păru doamnei Krimmel, camionagiul săltă mașina cu ajutorul cricului și demontă roata cu pana de cauciuc, înlocuind-o cu roata de rezervă. În timp ce căuta prin poșetă ca să-i plătească pentru serviciul făcut, șoferul se îndreptă de spate, ștergându-se pe mâini.

- Vă rog, nu, doamnă. Nu vă costă nimic. Mă bucur că v-am putut ajuta.

De-abia atunci, observă ceva ce-i scăpase până atunci. Brațele șoferului erau acoperite cu niște bășici imense.

- Iartă-mă, murmură ea, dar ce-ai pățit la brațe?

- Oh, nimic grav. În urmă cu câteva minute, ceva a explodat chiar lângă mine și m-am ales cu ceva arsuri. Mă grăbeam spre spital când am trecut pe aici și v-am văzut lângă mașina oprită. Acum trebuie să vă las. La revedere!

Și, fără alte cuvinte, se urcă în camion și demară în mare viteză.

Mult timp după aceea, doamna Krimmel stătea încă în mașină gândindu-se. În cele din urmă, și-a plecat capul peste volan, șoptind: „Doamne, iartă-mă că mi-am judecat atât de pripit semenul. Și... Te rog, ajută-mă să fiu la fel de amabilă ca șoferul acela.”

CEL MAI AMABIL OM CARE A TRĂIT VREODATĂ

Biblia este plină de relatări despre oameni care au dat dovadă de amabilitate. Rebeca și-a câștigat soțul pentru că a fost amabilă cu slujitorul lui Avraam, scoțându-i apă pentru animalele acestuia. Iacov a câștigat-o pe Rahela de soție, adăpându-i oile. Moise a găsit adăpost în pustie, fiind amabil cu cele șapte fiice ale lui Ietro. Toată lumea îl admiră pe Iosif pentru atitudinea lui atât de amabilă față de frații lui, roșii de invidie.

Dar persoana cea mai amabilă dintre toate, omul cel mai amabil care a trăit pe acest pământ este Isus. Ceea ce te face să-L iubești atât de mult sunt chiar lucrurile pe care le-a făcut. El a fost amabil cu bolnavul de la scâldătoarea Betesda . El a hrănit pe cei înfometați și a îngăduit copiilor să stea în brațele Lui. A bătut cale lungă până în Siro-Fenicia doar ca să vindece o fetiță bolnavă și, după ce a înviat pe fiica lui Iair, El a fost primul care le-a atras atenția părinților că fetiței îi era foame și le-a spus să-i aducă de mâncare. Chiar dacă Petru spunea multe lucruri prostești, Isus nu a răs niciodată pe seama lui. Și chiar dacă Iuda Îl critica în mod constant și spunea minciuni la adresa Lui, Isus nu l-a demasc public punându-l într-o situație penibilă, pentru că aceasta nu ar fi fost frumos.

Și când, după ce tot timpul fusese bun și amabil, necomițând nici cel mai mic păcat, Isus a trebuit să ia asupra Lui toate păcatele întregii omeniri și să poarte vina tuturor greșelilor făcute de oamenii din toate timpurile, El a acceptat această vină și a murit pe cruce pentru ca noi să nu fim pedepsiți. Ce Om minunat, minunat de bun a fost El!

Probabil că noi n-o să hrănim niciodată 5000 de oameni cu doar cinci pâini și doi pești, dar nu uita că cele mai multe dintre lucrurile amabile făcute de Isus erau lucruri mici, de strictă necesitate, făcute pe lângă casă. Timp de 30 de ani, El a locuit împreună cu familia, ajutându-l pe tata și având grijă de mama, după ce tata a murit.

Fii drăguț ajutând-o pe mama ta la spălatul vaselor, păstrându-ți camera curată, legând șireturile frățiorului tău mai mic, trimițând o felicitare cu urări de sănătate cuiva care este bolnav, mulțumind profesorilor pentru lecțiile interesante. Există atâtea posibilități! Unele mai ușoare, altele mai dificile – de exemplu, efortul de a fi prietenos cu un coleg mai puțin agreat. Dar nu trebuie să faci nimic de unul singur. Poți realiza totul prin harul lui Dumnezeu!

C. VOI FI ONEST

CREIONUL RUPT

Profesoara nu era în clasă, iar George stătea în banca lui, jucându-se cu creionul rupt. Nu fusese un accident, ci, în mod deliberat, rupsese un creion mai lung ca să aibă două bucăți pe care să le arunce în ceilalți copii din clasă. Nu era singurul care făcea așa ceva. Majoritatea copiilor făceau la fel. Dar, cu o zi înainte, profesoara se hotărâse să pună punct acestei situații.

- Începând de astăzi, cine mai aruncă cu creioane rupte va trebui să scrie de 150 de ori „Nu trebuie să arunc cu creioane.”

La aceasta se gândea George acum. N-avusese nici cea mai mică dorință de a scrie atâtea rânduri. Dar, aruncându-și ochii prin clasă, îl zărise pe Jack aplecându-se deasupra unei cărți – iar ceafa acestuia se înfățișa ca o țintă foarte ispititoare.

„Ce amuzant ar fi să-l ochesc chiar în punctul central al cefei! Nu l-ar dura prea tare, iar Jack ar fi așa de surprins!”

Imediat a cedat ispitei.

- Păzea, Jack! a strigat, zvârlind bucata de creion spre acesta.

Din fericire pentru Jack, George nu a țintit bine. Creionul s-a izbit de perete, căzând lângă banca lui Donald.

Chiar atunci s-a deschis ușa și a intrat profesoara în clasă. Și-a aruncat privirea prin clasă și imediat a descoperit creionul.

- Cine l-a aruncat? a întrebat.

Tăcere. Donald s-a foit stingherit. Dacă profesoara avea să creadă că e/ fusese făptașul? Minteia lui George lucra cu repeziciune.

„Eu știu foarte bine cine l-a aruncat,” își spunea el în gând. „Dar profesoara nu știe. Și nici nu va afla vreodată. Nu m-a văzut aruncându-l și nimeni din clasă nu-i va spune ceva. Și apoi, eu am aruncat o singură dată, de ce ar trebui să scriu de 150 de ori?”

- Oare cel care l-a aruncat să fie chiar atât de laș, încât să nu-și mărturisească vina? întreabă profesoara.

George puse punct calculelor mentale și se ridică în picioare.

- Eu l-am aruncat. Îmi pare rău!

Și se prăbuși la loc, în bancă.

- Îți mulțumesc, George, spuse profesoara. Apreciez faptul că ai recunoscut. După cum știi, va trebui să scrii 150 de rânduri. Ai la dispoziție două zile. Și acum să continuăm lecția.

George nu a așteptat trecerea celor două zile pentru a scrie rândurile cu pricina.

- Le-am făcut imediat după școală, i-a spus mamei lui, în seara aceleiași zile. N-o să mai arunc niciodată cu creioane.

- Mă bucur că ai avut suficient curaj ca să te ridici, i-a spus mama. Sunt convinsă că a fost nevoie de mult curaj pentru aceasta.

- Aa, nu a fost cine știe ce, răspunse el roșind.

- Eu cred că a fost și sunt mândră de tine.

- Hai, mamă, râse el.

Dar în interiorul lui era foarte fericit! Prin harul lui Dumnezeu, George a reușit să spună adevărul, chiar și atunci când știa că risca să aibă probleme.

Când Îi promiți lui Dumnezeu că prin harul Lui vei fi onest, Îi promiți de fapt că întotdeauna vei fi sincer și cinstit. Aceasta înseamnă

că îți vei așeza o țintă înaltă pentru viața ta și că vei fi fidel acelei ținte. Nu vei îngădui ca ceva sau cineva să te abată din drum. Practicând onestitatea în toate lucrurile, aceasta va deveni un obicei care te va însoți în toate zilele vieții tale.

BĂIATUL CARE A URCAT CULMILE

- Ed ăsta e chiar nebun, îi spunea John lui Bill, întorcându-se de la școală. Aseară am mers amândoi să aducem vitele de la pășune. Ori de câte ori poteca pentru animale înconjură un deal, el o lua direct peste deal.

- La fel ca astăzi, încuviință Bill. Mi-a spus că n-ar merge defel împreună cu noi acasă, deoarece drumul nostru este prea neted. Și că intenționează să găsească un traseu mai deluros. Habar n-am de ce și-ar dori cineva așa ceva!

- Nu ți-a spus? replică John. Are de gând să escaladeze Everestul. Este cel mai înalt munte din lume. Oare Ed chiar crede că va reuși?

Ed chiar plănuia să escaladeze Muntele Everest și nu rata nici o ocazie de a urca un deal, chiar dacă aceasta însemna să se abată din drumul lui.

Iar în mai 1953, Edmond Hillary a stat pe vârful muntelui Everest, fiind primul om care a ajuns acolo.

Ed și-a așezat ținta cea mai înaltă la care se putea gândi și a fost fidel țintei acesteia. A atins-o!

Tu ce țintă ți-ai pus?

Leonard îi auzi pe ceilalți copii discutând în timp ce le erau înmânate carnetele de note.

- Trei de 8 și un 9. Nu-i rău, dar mai departe am de gând să iau trei de 9 și un 8.

- Eu am un 10, iar restul notelor sunt de 8 și de 9, spuse altul. Cred că o să încerc să fac niște 9 din aceste note de 8.

Leonard doar zâmbea. Carnetul lui arăta numai note de 10. Odată mi-a spus că nu a încercat niciodată să ia 8. Nu a țintit pentru 9. Întotdeauna a țintit doar pentru 10. Și l-a luat. Din clasa I și până în anii de liceu, carnetul lui înfățișa același șir invariabil de note de 10. O singură dată în 10 ani a eșuat într-o notă de 9.

Toată lumea îl consideră pe apostolul Pavel un om deosebit. În mod firesc, te-ai aștepta din partea lui să aibă o țintă înaltă. Și a avut!

În scrisoarea adresată membrilor comunității din Filipi, le-a dezvăluit acestora care anume era ținta lui. „Alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 3:14). Pavel nu a avut mai multe ținte. Doar una. El spunea: „...fac un singur lucru...” Fără excepție, Pavel era devotat țintei lui.

Cu doar câteva zile înainte să fie decapitat, în timp ce se afla într-o temniță întunecoasă, i-a scris prietenului său, Timotei, următoarele rânduri: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum, mă așteaptă cununa neprihăririi pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Timotei 4:7.8).

Isus are pentru tine o cunună a neprihăririi, pregătită pentru atunci când îți vei fi atins ținta. Așează sus acea țintă – lasă-L pe Isus s-o așeze pentru tine – și, prin harul lui Dumnezeu, o vei atinge.

Lumea aceasta are nevoie de băieți și de fete devotate, indiferent de circumstanțe. Ellen White scria:

„Nevoia cea mai mare a lumii este nevoia de oameni – oameni care nu pot fi nici cumpărați, nici vânduți, oameni care, în lăuntrul sufletului lor, sunt sinceri și onești, oameni care nu se tem să spună păcatului pe nume, oameni a căror conștiință este la fel de bine orientată către datorie, precum este acul busolei înspre nord, oameni care vor sta de partea dreptății, chiar dacă s-ar prăbuși cerurile” (*Educație*, pag. 57).

CREDINCIOS PÂNĂ LA MOARTE

Furtuna de zăpadă se stârnise atât de neașteptat, că păstorul nu avu timp să-și aducă oile în țarc înainte ca unele dintre ele să fie acoperite de zăpadă.

Toată după-amiaza, Brucie, cățelușa lui, alergase încoace și-ncolo, străbătând muntele, căutând oile îngropate în zăpadă, dezgropându-le și aducându-le acasă.

Noaptea se lăsă mai înainte ca ea să întoarcă și ultima oaie acasă. Apoi, udă și înghețată, se culcă într-un colț al stânei și cei șase cățeluși

ai ei se îngrămădiră lângă ea, pentru cină. Păstorul numără oile cu grijă. Dar ce-i asta? Un mieluș lipsea! Rămăsese afară, în viscol, tremurând pe moarte!

- Brucie, spuse el, lipsește un miel. Hai, fetiço, adu-l acasă!

Brucie se uita la stăpân cu o privire rugătoare. Era așa de înghețată, atât de obosită! Chiar trebuia să mai plece o dată? Păstorul ar fi vrut să-i spună că poate să rămână, dar ce avea să se întâmple atunci cu acel biet miel, dacă Brucie nu mergea să-l salveze?

- Brucie, repetă, de data aceasta mai categoric, lipsește un miel. Mergi și găsește-l!

Ascultătoare, Brucie se ridică în picioare. Părăsindu-și cățeii, păși afară în vijelie. Dar încotro s-o apuce? Erau o mie de locuri în care ar fi putut fi mielul. Vântul șuiera, spulberând zăpada.

Ore în șir, Brucie a căutat. De mai multe ori păstorul ieși în cadrul ușii, scrutând prin furtuna de zăpadă, ascultând cu atenție pentru a prinde un sunet care să-i vestească apropierea câinelui său credincios.

Se apropia miezul nopții când auzi un râcâit la ușă. Deschise repede ușa: Brucie se întorsese și cu ea era și mielușul.

- Bravo, Brucie! îi spuse, mângâind-o pe cap. Hai, întoarce-te la puii tăi!

Nobila cățelușă se târi obosită până la cățeluși, iar păstorul își îndreptă atenția asupra mielului. Avea nevoie să fie uscat și păstorul trebuia să-l țină pentru un timp lângă foc, căci era înghețat.

În cele din urmă, după ce mielul primi îngrijirea necesară, merse la Brucie. Cățeii scheunau în jurul ei, iar ea zăcea culcată la pământ. Moartă!

Brucie și-a dat viața pentru a salva un miel.

Aceasta ne aduce aminte de ceea ce Isus a făcut, nu-i așa? El a venit în această lume rece pentru a ne salva pe noi, fiind devotat țintei Lui, chiar dacă aceasta L-a costat viața.

Auzind ceea ce a făcut Brucie, m-am întrebat dacă noi facem la fel de mult pentru prietenii noștri, încă pierduți în lume. Ce putem spune despre acei elevi care stau cu noi în clasă, zi de zi, dar care nu sunt membri ai bisericii noastre? Încercăm noi să-i ajutăm să găsească drumul înapoi la Isus și la staulul ceresc? Poate că sunt altfel decât

noi și e greu să ne împrietenim cu ei. Dar dacă suntem creștini adevărați, nu vom încerca să facem ceva pentru a-i salva?

Dacă suntem devotați, atunci, prin harul lui Dumnezeu, nu vom fi nepăsători față de prietenii noștri și vom face tot ce ne stă în putință pentru a le arăta drumul spre Impărăția cerească.

